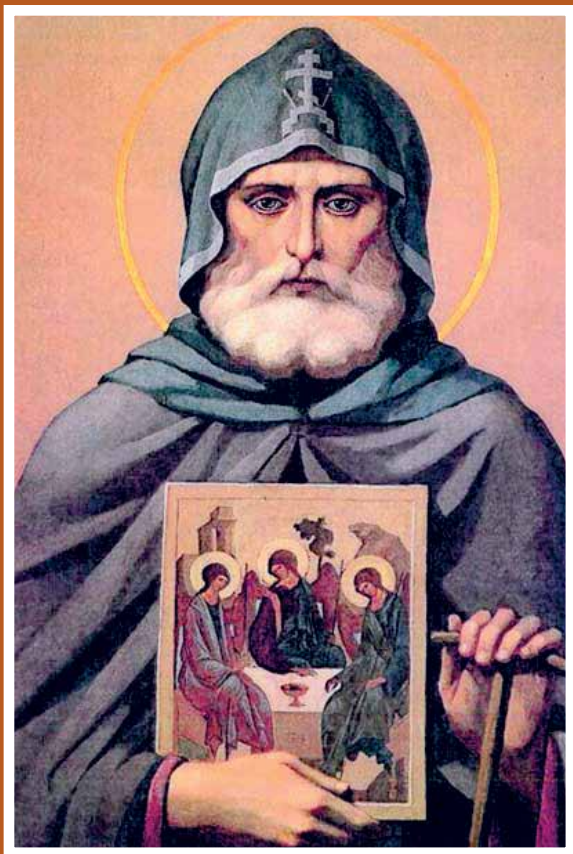

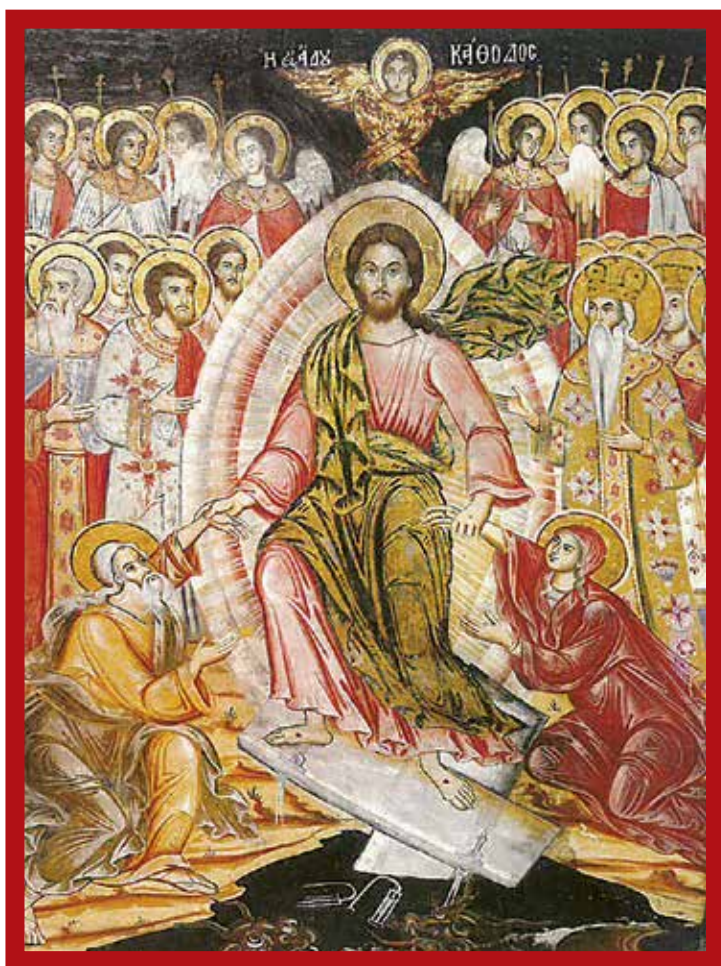
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΒΙΡ

(Ο ἔνσαρκος Ἄγγελος καὶ ὁ οὐράνιος Ἄνθρωπος)

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ

Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος.
Τοιχογραφία Καθολικοῦ 18ου αἱ.
Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου - Ἁγίον Ὄρος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΒΙΡ

(Ο ἑνσαρκος Ἄγγελος καὶ ὁ οὐράνιος Ἄνθρωπος)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ ἱερός ναός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.
Τό καθολικό τοῦ μοναστηριοῦ.

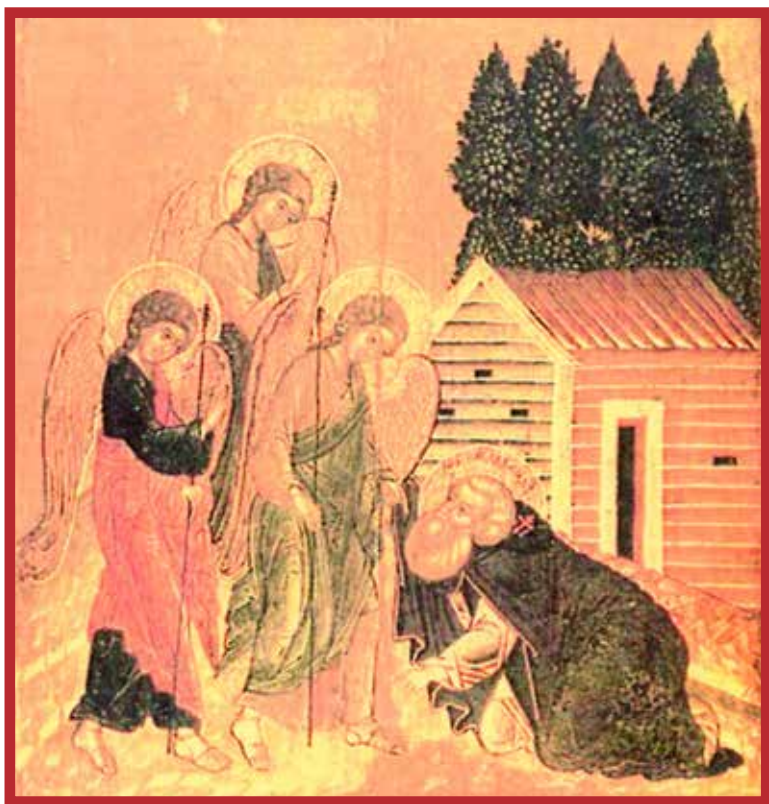
Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, εἶναι κοντὰ στὸν ποταμὸ Σβίρ, στὴ βόρεια Ρωσία.

Πρὶν φθάσει ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, κατόπιν ὁράματος, ἐκ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πέρασε ἀπὸ πανέμορφες μικρὲς καὶ μεγάλες λίμνες. Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ἦταν αὐτοτελεῖς, καὶ ἄλλες συνδέονταν μεταξὺ τους, μὲ ποτάμια καὶ χειμάρους. Ὁ τόπος ἐκεῖ ἦταν ἔρημος, δασώδης καὶ ἀπρόσιτος. Στὴν περιοχὴ ἐκείνη ὑπῆρχαν ἀχανεῖς, λασπώδεις καὶ δυσδιάβατοι βάλτοι. Ἐκεῖ λοιπόν, ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὴ Θεῖα Πρόνοια, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, γιὰ νὰ φτιάξει τὸ μοναστήρι του, εἰς τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώνα. Μακριά, ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου, τὴν πολὺ μέριμνα, τὴν σύγχυση καὶ τὴν ταραχὴ. Ὁ Ὅσιος Βαρσανούφιος ὁ Μέγας, κάποτε ἔγραψε σὲ ἓναν ἀδελφό: «Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, πίεζε τὸν ἑαυτό σου, νὰ πεθάνῃς, γιὰ κάθε τι τὸ ἐπίγειο». Σήμερα ὑπάρχουν δυὸ μεγάλα μοναστήρια, τὸ ἓνα πολὺ κοντὰ στὸ ἄλλο. Ὁ ποταμὸς Σβίρ, κυλᾷ δίπλα ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Ἡ θέσις τους εἶναι ἐρημικὴ, ἀλλὰ πανέμορφη.

ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Τὴν τρισυπόστατον Θεότητα δοξάζομεν, Πατέρα ἄναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, οὐσιότητος μονάδα ἡνωμένην, Σε, προσκυνοῦντες τῶν πταισμάτων συγχωρήσεως, καὶ τῆς δόξης Σου τυχεῖν ἀξιωθεῖμεν, ὅπως ψάλλωμεν δόξα Σοι τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Ἀφιερώνεται,

εἰς τὰ ἀγαπημένα μου ἀδέρφια,
Δημήτριον – Μαρίαν καὶ τὰ παιδιὰ τους,
τὸν πιστὸν Δημήτριον καὶ ὑπάκουον Ἰωάνναν, καὶ
τὰ παιδιὰ τους, τὰ βαπτιστικά μου καὶ τὴν ἐλεήμονα
Πολυξένην. Τὸν δωρητὴν τοῦ βιβλίου τούτου
Θεόδωρον καὶ Θεοδώρα καὶ τὰ παιδιὰ τους.
Τὴν σεβαστὴν Μαρίαν - Ἑλένην καὶ Γεωργίαν.
Καὶ γιὰ ὅλους, ὅσους προσεύχομαι, καθημερινῶς.
Ἰδιαίτερος, τοὺς εὐεργέτας μου, ἐν ἀγνοίᾳ, ἐχθρούς μου.
Ἐκ μέσης καρδίας ὅλους σᾶς εὐχαριστῶ.

† Τὸν μακαριστὸν

Γέροντά μου, Μητροπολίτην Ἱερισσοῦ - Ἀγίου Ὁρους
καὶ Ἀρδαμερίου ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ,

† τοὺς μακαριστοὺς Ἱερ/χους καὶ πνευματικούς,
ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΑ, τὸν Ἀγαθωνίτην καὶ ΑΝΘΙΜΟΝ,
τὸν Ἀγιαννανίτην.

† Τὸν μακαριστὸν π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Βακάρον, Γενικὸν
πρώην Ἀρχιερατικὸν Θεσ/νίκης καὶ

† τὴν ἐλεήμονα μακαριστὴν μοναχὴν ΜΑΡΙΑΜ.

† Τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς μου, Νικόλαον – Λαμπρινὴν καὶ
τὸν ἀφανῆ δοῦλον τοῦ Χριστοῦ, Γεώργιον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος

Μάξιμος μον., ὁ ἁμ.

Πρόλογος

Οἱ Ἅγιοι, ζῶντες ἐν Χριστῷ, κάνουν τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, διότι δι' Αὐτοῦ, γίνονται ὄχι μόνον δυνατοί, ἀλλὰ καὶ παντοδύναμοι: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλ. Κεφ. 4, 13). Ὁ λόγος τῆς Αὐτοαληθείας, τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, θὰ κάνουν τὰ ἔργα τὰ ἰδικά Του καὶ ἀκόμη μεγαλύτερα: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, καὶ ἐκεῖνος ποιήσει, καὶ μεῖζονα τούτων ποιήσει» (Ἰωάνν. Κεφ. 14, 12) καὶ ὄντως ἡ σκιὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Ἀθηναῖος μὲ τὸν λόγον του, μετακινεῖ τὸ ὄρος καὶ πάλιν τὸ σταματᾷ... Ὅταν ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος, τότε ἡ Θεία Ζωή, ἔγινε καὶ τοῦ ἀνθρώπου ζωή· ἡ Θεία Δύναμις, ἔγινε καὶ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου· ἡ Θεία Ἀλήθεια καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀλήθεια καὶ ἡ Θεία Δικαιοσύνη καὶ τοῦ ἀνθρώπου δικαιοσύνη.

Ὅλα τὰ τοῦ Θεοῦ, ἔγιναν καὶ τοῦ ἀνθρώπου.
(τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς)

**Ταπεινὸν Ἀντίδωρον εὐχαριστίας καρδιᾶς, εἰς
τὸν Θεοφόρον Ἅγιον Ἀλέξανδρον τοῦ Σβίρ, τῆς
Ρωσικῆς Θηβαίδος τοῦ Βορρᾶ, πενιχρῶν λόγων.**

Μὲ ποίους ἐγκωμιαστικοὺς λόγους θέλομεν
ὑμνολογήσει, τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἰσάγγελον
πολιτείαν σου, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησας, διὰ τό-
σων λαμπρῶν πολυχρονίων ἀσκητικῶν ἀγώνων
καὶ κόπων; ὦ! σὺ εἶσαι, κατ' ἀλήθειαν ἡ παντοτει-
νὴ στήλη τῆς ταπεινώσεως, τὸ θεμέλιον τῆς μοναδι-
κῆς πολιτείας, ἡ ἀρραγὴς πέτρα τῆς ὑπομονῆς καὶ
τῆς καρτερίας, ἡ δόξα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τῶν
θλιβομένων ἡ παραμυθία, τῶν ἁμαρτωλῶν ὁδηγὸς
εἰς μετάνοιαν, τῆς Θηβαίδος τοῦ Βορρᾶ ἡ σωτηρία,
τῆς Ρωσίας, ὁ φάρος καὶ τὸ ὑπόδειγμα πρὸς μίμη-
σιν, τῶν φτωχῶν, ὁ προστάτης, τῶν ἀσθενῶν, ὁ
Θαυματουργὸς ἱατρὸς καὶ παντὸς κόσμου ὁ ἀκοί-
μητος εὐχέτης καὶ προστάτης.

Χριστὸς Ἀνέστη
ὁ ἐν μοναχοῖς
ἐλάχιστος,
ὁ ἁμαρτωλὸς

Οἱ γονεῖς τοῦ εὐλογημένου παιδιοῦ, τοῦ ὁσίου Πατρὸς Ἀλεξάνδρου, ἦταν ὁ Στέφανος (= Stefan) καὶ ἡ Μπάσσα (= Vassa). Κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Μαντέρα, στὰ ὄρια τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ, τῆς τωρινῆς γῆς τοῦ Ὑλονετς.

Κοντά τους ἦταν τὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Ὑστρονγκ.

Μία οἰκογένεια φτωχῶν τοπικῶν χωρικῶν, ποὺ δὲν διέθεταν ἀφθονίαν πλούτου, ἀλλὰ ἀγωνίζονταν συνεχῶς πῶς νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Θεόν. Οἱ γονεῖς τοῦ ὁσίου, πρὶν γεννησαν καὶ ἄλλους γιοὺς καὶ θυγατέρες. Πέρασε μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ποὺ δὲν ἔκαναν παιδιά. Ὁ σύζυγος Στέφανος, ἐμέμφετο τὴν εὐλογημένην Μπάσσα, γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Διότι, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γεννηθεῖ, ἓνα τέτοιο ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ γινόταν ὁδηγὸς γιὰ τὴν σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν, ὅταν πρὶν τὴν σύλληψή του, δὲν εἶχε προηγηθεῖ πάρα πολλὴ προσευχὴ καὶ νηστεία, ἀπὸ τοὺς εὐλαβεστάτους γονεῖς του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πρὶν ἀρχίσει τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐνισχύθηκε μὲ μιὰ παρατεταμένη νηστεία καὶ προσευχή.

Ἀνωτέρω βλέπομεν, μετὰ ἀπὸ πολλῇ προσευχῇ καὶ νηστεία.

Ὁ Εὐάγγελος ὁ Ποντικός, ἔγραψε: «Πές μου πῶς προσεύχεσαι, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι» καὶ «Θεολόγος εἶναι, μόνον ἐκεῖνος ποὺ προσεύχεται ἀληθινά.»

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Νὰ προσεύχεσαι, ὅπου κι ἂν εἶσαι, στὸ δρόμο, στὸ λουτρό, στὸ κρεβάτι.» Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ ὀξυγόνο τῆς ψυχῆς καί, ὅπως τὸ σῶμα, χωρὶς ὀξυγόνο εἶναι νεκρὸ καὶ δυσώδες, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, χωρὶς τὴν προσευχή, γίνεται νεκρή, ἀθλία καὶ δυσώδης. Ἀπὸ προσευχῆ: Ὁ Ἅγιος Ἰωακεῖμ καὶ ἡ Ἁγία Ἄννα, ἔλυσαν τὴν ἀτεκνίαν καὶ ἐγέννησαν τὴν Παναγία μας. Ἡ Σάρρα τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔχοντας τὴν ἀληθινὴν προσευχή, ἀναφωνεῖ καὶ λέγει: «Τῷ Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.» (Γαλ. Κεφ. 2, 20) δηλ. δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ μέσα μου, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε στοὺς ἀποστόλους του, νὰ προσεύχονται θερμά: «Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί

μου, δώσει ὑμῖν.

Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ πεπληρωμένη. (Ἰωάνν. Κεφ. 16, <23-24>). Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, στὸ ὄνομά μου, θὰ σᾶς τὰ δώσει... ζητᾶτε καὶ θὰ πάρετε, γιὰ νὰ εἶναι ἡ χαρὰ σας τέλεια. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ εὐλογημένο ζευγάρι, πῆγαν στὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Ὁστρονγκ, καὶ παρέμειναν ἐκεῖ, ἄρκετὸ διάστημα νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι στὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν Θεοτόκον. Ζητῶντες τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς γιοῦ. Κάποια νύχτα εἶδαν μία θεία μαρτυρία καὶ ἄκουσαν μιὰ φωνὴ νὰ τοὺς λέγει:

«Εὐφραίνου, εὐλογημένο ζευγάρι, γιατί ὁ Κύριος ἄκουσε τὶς προσευχές σας καὶ θ' ἀποκτήσετε ἓνα ἀγόρι μὲ τὸ ὄνομα τῆς παρηγοριᾶς, γιατί ὁ Θεὸς μὲ τὴν γέννησίν του, θὰ χαρίσει παρηγοριὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ Του». Ἔτσι γεννήθηκε τὸ παιδὶ ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ εὐλογημένοι γονεῖς Στέφανος καὶ Μάσσα. Γεννήθηκε στὶς 15 Ἰουνίου τοῦ 1449. Κατὰ τὴν βάπτισίν του, τοῦ δώσανε τὸ ὄνομα Ἀμός. Ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐόρταζε ὁ προφήτης Ἀμός.

Μερικὰ βιογραφικὰ γιὰ τὸν προφήτη Ἀμός. Γεννήθηκε στὴ Θεκουὲ (κοντὰ στὴ Βηθλεὲμ) γύρω

στο 760-700 π.Χ. Κλήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, στὸ προφητικὸ ἀξίωμα. Ὁ προφήτης Ἀμώς, μᾶς περιγράφει τὴ συσκότιση τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. Τί μᾶς λέγει: «Καὶ εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κύριος ὁ Θεός, θέλω κάμει τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ ἐν καιρῷ μεσημβρίας, καὶ θέλω συσκοτίσει τὴν γῆν ἐνῷ εἶναι φωτεινὴ ἡμέρα.» (Ἀμώς, Κεφ. 8, 9). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος τὸ γράφει ὡς ἑξῆς: «Ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. Κεφ. 27, 45). [Ἑκτὴ ὥρα = 12⁰⁰ / καὶ Ἐνάτη ὥρα = 15⁰⁰ = 3 μ.μ.]. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἄφησε μὲ δυνατὴ κραυγὴ τὴν τελευταία του πνοή.

Τότε: «Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων ἠγέρθη. Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.» (Ματθ. Κεφ. 27, 50-53).

Αὐτὰ ποὺ ἔγιναν, δὲν ἦταν τυχαῖα, ἦταν φαινόμενα μεγάλα καὶ τρομακτικά, δὲν ἦταν ἀνθρώπινες ἐπεμβάσεις, ἀλλὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Δηλαδή: **Πρῶτον**, ἡ ὀλικὴ ἔκλειψη τοῦ ἡλίου, διήρκεσε **τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες**.

Δεύτερον, ἡ ἡμέρα τῆς Σταύρωσης, ἦταν ἡμέρα πανσελήνου, ἐπομένως δὲν θὰ μπορούσε νὰ συμβεῖ μὲ φυσικὸ τρόπο.

Θὰ μπορούσε, κάποιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς νὰ ρωτήσῃ: Γιατί γράψατε γιὰ τὸν προφήτη Ἀμώ; Τί σχέση ἔχει, ὁ μικρὸς Βαπτισμένος Ἀμώ = ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, μὲ τὸν προφήτη Ἀμώ; Τὸ θέμα σας εἶναι ἄλλο.

Κατ' ἀρχὰς ὑπάρχουν ὁμοιότητες τοῦ προφήτου Ἀμώ καὶ τοῦ ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Svirsky = Σβίρ. Ποῦ εἶναι οἱ ὁμοιότητες; Καὶ οἱ δύο εἶναι μάρτυρες τῆς σάρκωσης καὶ θεότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποῦ δηλαδή; Νὰ ὁ προφήτης Ἀμώ, μὲ τὶς προφητεῖες του, καὶ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, μὲ τὴν ζωὴν του. Ἄς μᾶς ἐπιτραπεί, νὰ ποῦμεν ὅτι: ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξεπέρασε σὲ ἀγιότητα τὸν προφήτη Ἀμώ, ἀφοῦ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ τὸν Τριαδικὸ Θεό, μὲ τὴν μορφὴ τριῶν Ἀγγέλων, κάτι ποῦ εἶχε συμβεῖ μόνον στὸν Πατριάρχῃ Ἀβραάμ, τὸν γενάρχη τῆς Πίστεως καὶ φίλο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ στὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ, τὸν ἄγγιξε ὁ Ἄγγελος, ὅποτε τὸ Σῶμα του κατέστη μετὰ θάνατον πλήρως Ἀφθαρτον.

Παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ἀμώ. Ἦταν πολὺ ντροπαλός, ἥσυχος καὶ ἥρεμο ἀγόρι. Ξεχώριζε γιὰ τὴν ἐγκράτεια, τὴ φιλοπτωχία καὶ τὴν ἀπλότητά του.

Πήγαινε στο σχολείο, ἀλλὰ δυσκολευόταν στὴν Ἐπιστήμη. Πάρα πολὺ τοῦ ἄρесе νὰ διακονεῖ στὴν Ἐκκλησία. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν προσευχὴ καὶ συνήθιζε νὰ προσεύχεται πολλὲς ὥρες κάθε νύχτα. Ἡ Προσευχή, ἡ Νηστεία, ἡ Ἀγρυπνία καὶ ἡ Μετάνοια προετοιμάζει τοὺς Ἁγίους.

Ἐν σχέσει μὲ τὰ γράμματα καὶ τὶς σπουδές, οἱ γονεῖς του τὸν παρέδωσαν σ' ἓναν ἀφιερωμένον ἄνθρωπον, γιὰ νὰ διδαχτεῖ τὴν Ἁγία Γραφή. Οἱ συμμαθητές του μάθαιναν τὰ γράμματα γρήγορα. Ὁ εὐλογημένος ὅμως Ἀμὼς πολὺ ἀργά. Αὐτὸ ὅμως γινόταν, ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ λάβει τὸ χάρισμα τῆς γνώσεως, ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Κάποια μέρα ὅμως, πῆγε στὸ μοναστήρι τῶν Εἰσοδίων, ὅπου συνήθιζε νὰ πηγαίνει συνεχῶς, ἔπесе μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, μὲ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα ζητώντας Της τὴν βοήθεια. Τότε ἤκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Σήκω, μὴ φοβᾶσαι καὶ ὅ,τι ζητήσεις θὰ τὸ λάβεις».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἄρχισε γρήγορα νὰ μελετᾷ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ γρήγορα ξεπέρασε ὅλους τοὺς συμμαθητές του. Ὁ Ἀμὼς ἦταν πρᾶος καὶ ταπεινός, συμπαθὴς πρὸς ὅλους, ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τοὺς φτωχοὺς, ὅπως ἐπίσης σεβόταν καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μοναχικὴ πολιτεία. Ἦταν ἀπλὸς καὶ ὁ νοῦς του εἶχε ἐμπλουτιστεῖ μὲ πολὺ σοφία.

Ὅταν μεγάλωσε σὲ ἡλικία, οἱ γονεῖς του θέλησαν νὰ τὸν παντρεύουν. Ὁ Ἀμὼς ὅμως ἦταν πάντα συνेतὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεσμεύσει τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὶς πρόσκαιρες χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἦθελε περισσότερον νὰ προσεγγίσει τὸν Θεόν, θεωρῶντας πολὺ γλυκύτερο τὸ νὰ μείνει μαζί Του.

Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ποὺ εἶναι στὸ Βαλαάμ καὶ ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθο νὰ πάει ἐκεῖ. Παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ τοῦ ἐκπληρώσει τὸν πόθον του. Καὶ ὁ Κύριος, ποὺ εἰσακούει τὶς προσευχὰς ἐκεῖνων ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται μὲ εἰλικρίνεια, εὐδόκησε μὲ τὴ Θεία Πρόνοιά Του ὥστε μερικοὶ μοναχοὶ ἀπ' τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ νὰ πᾶνε γιὰ ὑποθέσεις τοῦ μοναστηριοῦ σ' ἓνα γειτονικὸ μὲ τὸ δικό του χωριό. Παράλληλα τὰ ἔφερε ἔτσι ὁ Θεός, ποὺ ὁ Ἀμὼς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ βλέποντας ἀπὸ μακρυνὰ τοὺς μοναχοὺς στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, νὰ προσεύχονται διαβάζοντας τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ, πῆγε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀφοῦ ἔκανε μιὰ προσευχὴ μέσα του, τοὺς ἔβαλε μετάνοια λέγοντας:

«Εὐλογῆστε με, ἅγιοι πατέρες». Ἐκεῖνοι ἀπόρησαν μὲ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ νέου.

Ἕνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἦταν διορατικὸς καὶ δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνόησε πνευματικῶς τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιᾶς τοῦ νέου καὶ τὴν χάρη.

Ὁ εὐλαβὴς Ἀμῶς, ρώτησε ἰδιαιτέρως τὸν γέροντα ἐκεῖνον, γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ καὶ τὸν κα-
νονισμὸν τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν. Ὁ Γέροντας τοῦ
ἐξήγησε γιὰ τὴν κοινοβιακὴν ζωὴν τοῦ μοναστηριοῦ,
καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐρημιτικὴν ζωὴν, ὅπου δύο ἢ τρεῖς
ζοῦσαν μὲ σιωπὴ καὶ ψυχικὴ ἐνότητα, χωριστὰ
ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, ὁ εὐλα-
βὴς Ἀμῶς, ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μά-
τια του καὶ ρώτησε πολὺ ταπεινὰ τὸν Γέροντα: Τί
πρέπει νὰ κάνω, ἅγιε Γέροντα, γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ
αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγχύσε-
ως, καὶ νὰ ἀξιωθῶ τῆς Ἀγγελικῆς ζωῆς. Ὁ Γέροντας
τὸν ἐδραΐωσε πνευματικὰ γιὰ τὴν μοναχικὴν ζωὴν
καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ
Βαλαάμ. Ταυτόχρονα ἐπισκέφθηκε τοὺς γονεῖς
τοῦ Ἀμῶς καὶ συζήτησε μαζί τους γιὰ πνευματικὴν
τους ὠφέλεια καὶ εἶπε: Ὁ Ἀμῶς θὰ γίνῃ μέγας
δοῦλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπηρέτης τῆς Ἀγίας Τριά-
δος. Μετὰ ἀνεχώρησε.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, φλεγόμενος ἀπὸ ἱερὸ ζῆλο,
ὁ Ἀμῶς καὶ μὴ θέλοντας ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐκπλή-
ρωση τῆς ἐπιθυμίας του, ἔπεσε στὰ πόδια τῶν γο-
νέων του καὶ ζήτησε τὴν εὐχή τους, νὰ πάει σ' ἓνα
γειτονικὸ χωριὸ γιὰ κάποια ὑπόθεση. Ἔτσι ὑπέ-
κλεψε τὴν εὐχή τους καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔχο-
ντας μαζί του μόνο τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ

λίγο ψωμί. Στὸ δρόμο σταμάτησε καὶ πολλὰς ὥρες ἔκλαιγε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι. Πάλι ξεκίνησε τὸ δρόμο του, περπατώντας πρὸς γρήγορα καὶ ἔνοιωθε μεγάλη χαρά. Ἦταν τότε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν. Διέσχισε τὸν ποταμὸ Σβίρ (= σύνορο περιοχῆς τῆς Καρελίας) δοξολογώντας τὸ Θεό. Ἡ τοποθεσία ἦταν πολὺ ἐρημική, δασώδης καὶ ἀπρόσιτη. Πλησίαζε τὸ βράδυ καὶ ὁ Ἀμὼς ἔψαχνε νὰ βρεῖ τόπο γιὰ νὰ κοιμηθεῖ τὴ νύχτα. Βλέπει μακρὰ του μιὰ λίμνη. Κατευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ λίμνη ἦταν μικρή. Ἦταν ἡ λίμνη Ρατσίνσκ. Ἡ ἀπόστασή της ἀπ' τὸν ποταμὸ Σβίρ ἦταν 4 μίλια. Χάρηκε ψυχικὰ καὶ προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Θεέ μου ὁδήγησέ με σὲ δρόμο σωτήριο».

Συνέχισε νὰ προσεύχεται ἀρκετὲς ὥρες μὲ δάκρυα καὶ πολὺ κουρασμένος, ὅπως ἦταν ἀποκοιμήθηκε. Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Ὁ δρόμος ποὺ ἐπιθυμεῖς νὰ βαδίσεις, ὁδηγεῖ στὸ μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὸ Βαλαάμ· πήγαινε ἐκεῖ νὰ ἀγωνιστεῖς ἐν εἰρήνῃ γιὰ τὸν Κύριο καὶ ἀργότερα, θὰ ἐπιστρέψεις στὸν τόπο αὐτό, ὅπου θὰ κτίσεις μοναστήρι καὶ πολλοὶ θὰ σωθοῦν ἀπὸ ἐσένα».

Ταυτόχρονα τὸν περιέλουσε οὐράνιο φῶς καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν βρῦ-

ση τὰ δάκρυα. Εὐχαριστοῦσε καὶ δόξαζε τὸν Θεὸν καρδιακὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του χαρούμενος. Προχωρώντας μὲ προσευχὴ στὸ δρόμο του παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ εὗρεθεῖ κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ νὰ πηγαίνει καὶ αὐτὸς στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ. Ὁ Κύριος ἤκουσε γρήγορα τὴν προσευχήν του καὶ ἐνῶ βάδιζε, ἤκουσε πίσω του νὰ βαδίζει ἓνας ἄνδρας στὸν ἴδιο δρόμο του. Πήγαινε καὶ αὐτὸς στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, γιὰ κάποια δική του ὑπόθεση. Ὁ Ἀμὼς χάρηκε πάρα πολὺ ποὺ βρέθηκε ἄνθρωπος, ποὺ ἤξερε τὸν δρόμον γιὰ τὸ μοναστήρι. Περπάτησαν μαζὶ λίγες μέρες, ἀπὸ ἓναν δρόμο μὲ πολὺν δυσκολία, καὶ ὅταν πλησίασαν στὸ μοναστήρι ὁ μακάριος καὶ εὐλογημένος Ἀμὼς, εἶδε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, σταμάτησε καὶ προσευχήθηκε μὲ θερμὰ δάκρυα εὐχαριστίας. Μετὰ γυρνώντας γύρω του, γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ποὺ πήγαιναν μαζὶ, δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Τότε κατάλαβε, ὅτι ἦταν θεόσταλτος Ἄγγελος καὶ πάλι εὐχαρίστησε καὶ δόξασε διπλὰ τὸν Θεό. Φθάνοντας στὸ μοναστήρι, εἶδε μερικοὺς μοναχοὺς νὰ στέκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη. Τοὺς ἔβαλε μεγάλη μετάνοια καὶ εἶπε: «Εὐλογεῖτε, ἅγιοι Πατέρες».

Οἱ μοναχοὶ πληροφορήσαν τὸν ἡγούμενον, καὶ ἐκεῖνος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φέρουν μπροστά του.

Τότε ὁ εὐλογημένος καὶ μακάριος Ἀμὼς, ἔβαλε ἑδαφιαία μετάνοια στὸν ἡγούμενο, ποὺ ὀνομαζόταν Ἰωακεῖμ, ζήτησε τὴν εὐχή του καὶ μὲ δάκρυα, ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ, νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ μοναστήρι καὶ νὰ τὸν κάνει μοναχό.

Ὁ ἡγούμενος Ἰωακεῖμ, κατ' ἀρχὰς τὸν δοκίμασε ἀναφέροντας τὶς δυσκολίες, τοὺς κόπους, τὶς ἀγρυπνίες, τὶς νηστεῖες, τὶς πολλὲς προσευχὲς τῆς θλιμένης καὶ γεμάτης στερήσεις ζωῆς τῶν μοναχῶν. Ὁ εὐλογημένος ὁμῶς συνέχισε τὶς παρακλήσεις του καὶ τότε ὁ ἡγούμενος ποὺ εἶδε, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἓνα ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, λέγει: «Εὐλογητὸς Ὁ Θεός, ποὺ θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Μακάρι, παιδί μου, νὰ σοῦ χαρίσῃ δύναμη καὶ ὑπομονὴ γιὰ νὰ σωθεῖς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου. Ἀπὸ σήμερα θὰ ὑπηρετεῖς τοὺς ἀδελφούς μὲ ὑπομονὴ καὶ ὑπακοή». Τότε, ὁ εὐλογημένος καὶ μακάριος Ἀμὼς, ἔβαλε καὶ πάλι ἑδαφιαία μετάνοια καὶ εἶπε: «νᾶναι εὐλογημένο».

Στὸ Βαλαὰμ ἐκάρῃ μοναχὸς μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια, δηλαδὴ σὲ ἡλικία εἴκοσι ἕξι (26) ἐτῶν, καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος. Εὐχαριστοῦσε ἀκατάπαυστα τὸν Τριαδικὸ Θεό, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ ἦλθε στὸ εἰρηνικὸ λιμάνι τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Δόθηκε πλέον ὀλοκληρωτικὰ

στον Θεόν, αγωνιζόμενος μέρα καὶ νύχτα χωρὶς ὀκνηρία, ἐξαντλώντας τὴ σάρκα του μὲ νηστεία καὶ προσευχή. Δοξολογώντας ἀκατάπαυστα τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀπέφυγε ἐπιμελῶς τὶς ἀνώφελες συζητήσεις. Ἡ ζωὴ του δὲν ἔμοιαζε μὲ ζωὴ ἀνθρώπου, ἀλλὰ Ἀγγέλου. Ὁ ἡγούμενος Ἰωακείμ, ἐκπλήσσονταν μὲ τὴ μεγάλη ταπείνωση καὶ τὴν ὑπερβολικὴ ὑπακοὴ πρὸς ὅλους.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου λυπήθηκαν πάρα πολὺ καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν παντοῦ. Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια ὁ πατέρας τοῦ Ἀλεξάνδρου, Στέφανος, ἔμαθε ὅτι βρίσκεται στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ καὶ ἔκανε τὸ μεγάλο ταξίδι γιὰ νὰ δεῖ τὸ παιδί του. Ἦλθε λοιπὸν στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, εἶδε τὸν Ἀλέξανδρο, τὸν γιό του, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ γυρίσει στὸ σπίτι, γιὰ νὰ παρηγορήσει τοὺς γονεῖς του μέχρι νὰ πεθάνουν. Ἀντίθετα ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος μοναχὸς καθησύχασε καὶ ἔπεισε τὸν πατέρα του, μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του Μπάσσα νὰ γίνουν μοναχοί. Ὁ πατέρας του μὲ τὴν ἐπιστροφὴν του, πῆγε στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων καὶ ἔγινε μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Σέργιος καὶ ἐκεῖ ἀναπαύθηκε, «ἐν εἰρήνῃ». Καὶ ἡ μητέρα του ἔγινε μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Βαρβάρα, ἔζησε θεάρεστη ζωὴ καὶ ἀναπαύθηκε καὶ αὐτὴ «ἐν Κυρίῳ»

Ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν γονέων του, οἱ δύο γονεῖς του,
Ἅγιος Σέργιος καί ἡ Ἁγία Βαρβάρα.

Ὅταν ὁ ὁσῖος Ἀλέξανδρος ἔμαθε, ὅτι ἀναπαύτηκαν οἱ γονεῖς λυπήθηκε καὶ ἔκλαψε πολύ. Μετὰ ὅμως ἀναθέτοντας τὴν ἐλπίδα του στὸ Θεό, εἶπε: «Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θνητὸς εἶμαι». Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν γονέων του, ἄρχισε μεγαλύτερους πνευματικοὺς ἀγώνας, σὲ προσευχάς, νηστείες, ἀγρυ-

πνίες καὶ κακοπάθειες σωματικές. Εἰς τὴν Ἐκκλησία πρόσεχε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἱερὴ ψαλμωδία καὶ εἶχε ὀλοκληρωτικὰ τὸν νοῦ του πρὸς τὰ ὕψη, στὴ θεωρία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἀδελφοί του ἐν Χριστῷ μοναχοί, τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ, γιὰ τὴν ὑπομονή του, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ὑπακοή του. Ὡς ἐκ τούτου τὸν σεβόταν καὶ τὸν ἐπαινοῦσαν. Αὐτὰ ὅμως τὸν λυποῦσαν τὸν ὅσιον Ἀλέξανδρον.

Ἔτσι ἀποφάσισε ν' ἀναχωρήσει ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δόξα καὶ νὰ πάει στὴν ἔρημο καὶ ἐκεῖ νὰ ἀγωνίζεται μόνο γιὰ τὸ Θεό, ὥστε νὰ δοξαστεῖ ἀπ' Αὐτὸν μὲ αἰώνια δόξα, ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων. Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, μιὰ ἡμέρα, κατὰ τὴν μοναχικὴ τάξη, πῆγε στὸν ἡγούμενο γιὰ εὐχὴ καὶ εὐλογία, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴ λύπη τῆς καρδιάς του, ὅλες τὶς σκέψεις του καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του, τὸν παρακάλεσε, νὰ τοῦ δώσει εὐλογία νὰ πάει στὴν ἔρημο. Ὁ ἡγούμενος τοῦ εἶπε: «Ὅχι παιδί μου, μὴν ἐπιμένεις σ' αὐτό, γιὰτὶ εἶσαι νέος καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς γιὰ σένα ν' ἀγγίξεις τὰ ἀνώτατα στάδια τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχεις σταθεροποιήσει τὰ πόδια σου στὰ θεμέλια τοῦ πρώτου σταδίου τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ ὑπακοῆς». Ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος ὑπόκυψε στὴ θέληση τοῦ ἡγουμένου Ἰωακεῖμ, καὶ παρέμεινε στὴν ὑπακοὴ ἀγωνιζόμενος μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Ὑπηρετοῦσε τοὺς ἀδελφούς του ἀκατάπαυστα. Τόσο

ὁ ἡγούμενος, ὅσο καὶ οἱ ἀδελφοὶ μοναχοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι μὲ τὴ σκληρὴ ζωὴ καὶ τὴν σθεναρὴ καρτερίᾳ του.

Μιὰ νύχτα, μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος προσευχόμενος στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του, τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν καθοδηγήσει σ' ἓνα δρόμο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σωθεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Ἀλέξανδρε, ἀναχώρησε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πηγαινέ στὸν τόπο ποὺ σοῦ εἶχε ὑποδειχθεῖ ἀπὸ πρὶν καὶ ἐκεῖ θὰ μπορέσεις νὰ σωθεῖς». Μαζί μὲ τὴ φωνὴ ἐμφανίστηκε καὶ ἓνα μεγάλο φῶς. Ὁ ὅσιος ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του καὶ εἶδε ἓνα ἀστραφτερὸ φῶς νὰ λάμπει πρὸς τὰ νοτιοανατολικά καὶ μιὰ φωνή, σὰν νὰ ἦταν δάχτυλο, τοῦ ἔδειξε τὴν τοποθεσίᾳ ἐκεῖνη, ὅπου σήμερα μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει τὸ μοναστήρι. Ἀπ' τὴ φωνὴ καὶ τὸ ὄραμα ὁ Ὅσιος πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό, ποὺ δὲν παρτίδε τίς παρακλήσεις του. Ἀμέσως πῆγε στὸν ἡγούμενο καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ὄραμα ποὺ εἶχε δεῖ στὸ δρόμο, ὅταν ἐρχόταν στὸ Βαλαὰμ καὶ αὐτὸ ποὺ εἶδε τώρα στὸ μοναστήρι. Ὁ ἡγούμενος, ὅταν ἄκουσε ὅλα αὐτά, κατάλαβε ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπρόκειτο νὰ γίνεῖ ἓνα ἐκλεκτὸ σκεῦος καὶ εἶπε: «Εἶθε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἐκπληρωθεῖ σὲ σένα παιδί μου». Μετὰ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, πῆρε τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ

ἡγουμένου Ἰωακείμ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει καὶ τὴ μοναχικὴ κουρά, γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ καὶ δάκρυα καὶ πῆγε στὸ κελλί του. Ἐκεῖ προσευχήθηκε πολλές ὥρες.

Τὴν νύχτα σηκώθηκε καὶ ἀναχώρησε ἀπ' τὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, ἔχοντας μαζί του μόνον τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ τὴ Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἦρθε μὲς στὸν τόπο ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδειχθεῖ ἀπὸ πρίν, δηλαδὴ ὅταν ἦταν δέκα ἐννέα ἐτῶν. Τὸ ἔτος 1468. *Διότι:* Ἔτος γεννήσεως: $1449 + 19 = 1468$. Ἡ μοναχικὴ του κουρά ἔγινε σὲ ἡλικία εἴκοσι ἕξι (26) ἐτῶν. Δηλαδὴ μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ (7) ἔτη. Τὸ ἔτος 1475.

Τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου, τὴν ἔλαβε τὸ 1485. Μετὰ ἀκόμη ἀπὸ μίαν δεκαετίαν. Τὸ ἔτος 1475 κουρά. *Επομένως:* $1449 + 19 + 7 + 10 = 1485$.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἦταν τότε 36 ἐτῶν. Τὸν τόπο αὐτὸ τὸν ἀγάπησε πάρα πολὺ καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε, εἶπε:

«Ἴδου ἡ ἀνάπαυσή μου στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων θὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ, γιατί ὁ Κύριος τὸ θέλησε».

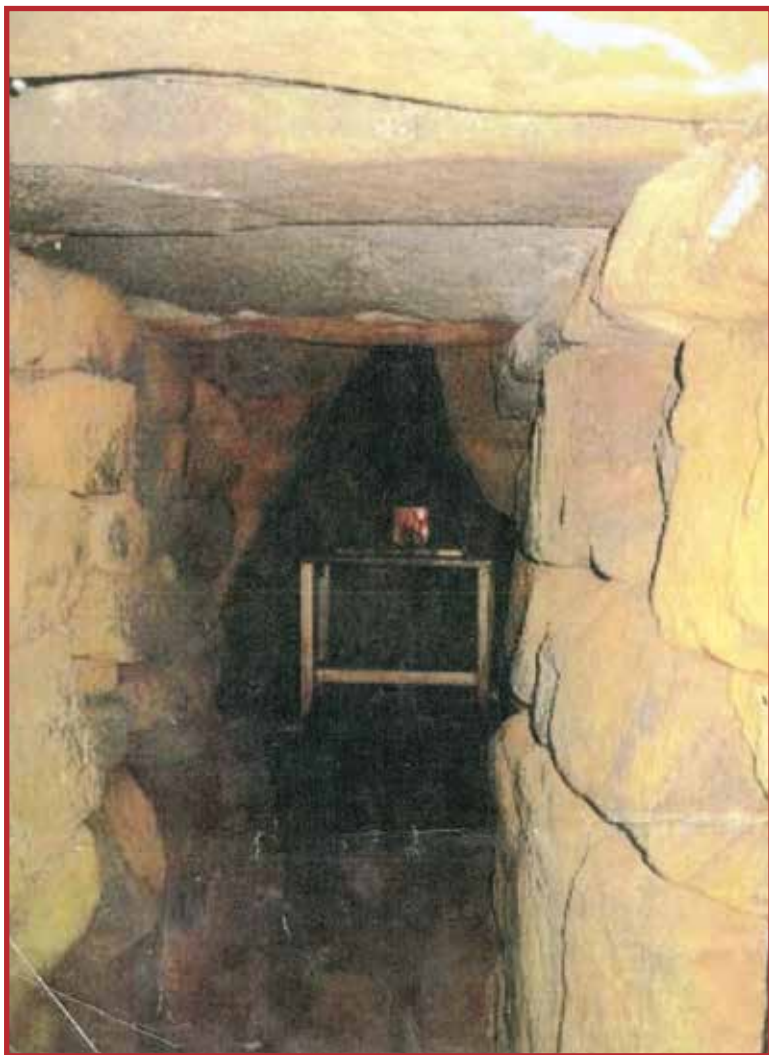
Καὶ κατόπιν: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ποὺ ἄκουσε τὴς προσευχῆς μου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος».

Βορειοανατολικά τοῦ νησιοῦ τοῦ Βαλαάμ, περὶ τοῦ ἑνός (1) χιλιομέτρου μακρύτερα, εἶναι τὸ νησὶ

Σβιάτοϊ, τὸ Ἱερὸ Νησί, ὅπως τὸ ὀνόμαζαν. Ἡ παράδοση τοῦ Βαλαὰμ λέγει ὅτι στὸ νησί Σβιάτοϊ εἶχε ἀσκητέψει ἀρχικὰ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ. Τὸ σπήλαιο, ὅπου ζοῦσε ὁ ἀναχωρητὴς καὶ ὁ τάφος του, ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, γλίτωσαν ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, περιπλανήθηκε σὲ ὅλη τὴν τοποθεσίᾳ τοῦ νησιοῦ, κάπου εἶδε ἓνα ὠραῖο μέρος, ποὺ τὸ φώτιζε μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα, ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ μικρὴ καλύβα, δηλαδή ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα τὸ μοναστήρι. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν εἶχε ζήσει κανένας, καὶ φρόντιζε μόνον γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, ζώντας μὲ ὕμνους, ψαλμοὺς καὶ ὠδὲς πνευματικῆς, μὲ συνεχόμενη προσευχὴ καὶ ἀγρυπνία. Μὲ ὑπερβολικὲς νηστεῖες, μὲ θλίψεις καὶ πειρασμούς, ἔχοντας γιὰ μόνη παρηγοριὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπόλαυσης τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

Τὸ σπήλαιον ποὺ ἀσκήτεψε ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπηλαίου.

Ἐκεῖ ἔμεινε 7 χρόνια. Τελείως μόνος καὶ ἐν σιωπῇ. Ἡ τροφή του ἦταν χόρτα καὶ μοῦρα. Ἐδῶ ὑπέφερε ἀπὸ βαρεῖς ἀσθένειες καὶ τὸ ὑπερβολικὸ κρύο. Ἐδῶ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια δὲν εἶχε δεῖ ἄνθρωπο. Θεραπεύτηκε δὲ ἀπὸ ἓνα μεγάλο πόνο τοῦ στομάχου, μὲ τὸ χέρι ἐνὸς ἀγγέλου, ποὺ ἐμφανίστηκε καὶ τὸν σταύρωσε στὸ μέρος ποὺ ἔπασχε. Κάποτε ἐνῶ πῆγαινε ἀπ' τὸ κελλί του νὰ πάρει νερό, προευχόμενος μὲ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ τοῦ λέγει: «Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ τήρησες τὶς ἐντολές μου ἀπ' τὴ νεότητά σου, μὲ θλίψεις καὶ βάσανα, ἔχω ἐτοιμάσει γιὰ σένα πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους, μὴν τοὺς ἀπαρνεῖσαι, ἀλλὰ νὰ τοὺς δέχεσαι, διότι θὰ γίνεις καθοδηγητὴς τους, πρὸς τὴ σωτηρίά τους». Μόλις τὰ ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπό του στὸ ἔδαφος, εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ μὲ δάκρυα, τὸν παρακαλοῦσε, νὰ μὴν δοξαστεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ νὰ παραμείνει μὲ ἡσυχία στὴν ἔρημο. Ὁ Τριαδικὸς ὅμως Θεός, δὲν ἤθελε νὰ μένει κρυμμένος ὁ μεγάλος αὐτὸς φωστήρας τῆς ἐρήμου.

Περίπου ἐννιά (9) μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο, ζοῦσε ὁ πρίγκηπας Ἀνδρέας Ζαβαλίσιν μὲ τὴν

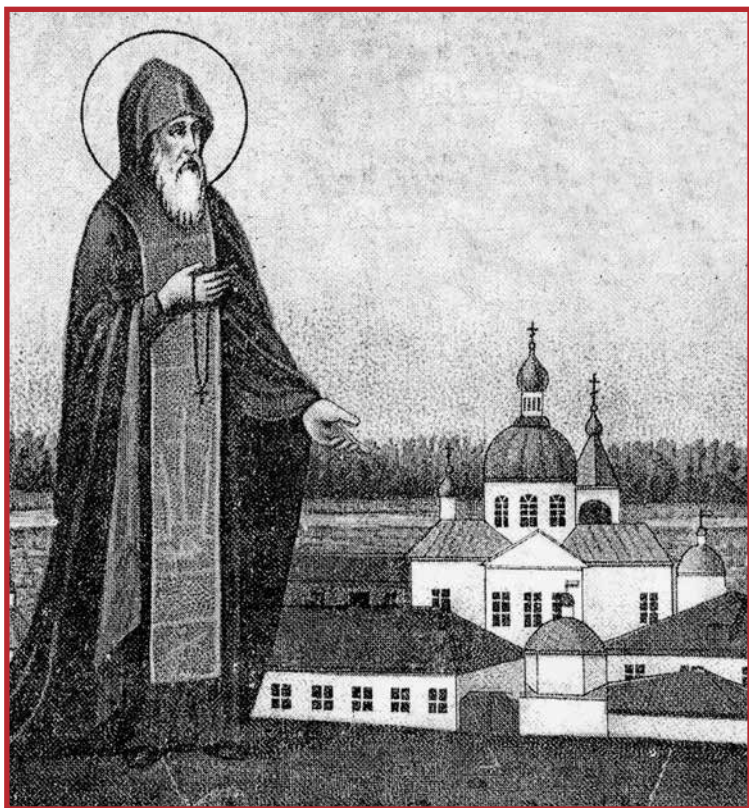
οἰκογένειάν του, ὁ μετέπειτα μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου καὶ πολὺ ἀργότερα ἰδρυσε δικό του μοναστήρι καὶ ἔγινε Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται 26 Αὐγούστου καὶ 17 Μαΐου. Ὁ Ἀνδρέας ἦταν κυνηγός.

Κάποια μέρα, μαζί με ἄλλους ἀνθρώπους κυνηγούς, ἀφοῦ πήραν καὶ τὰ σκυλιά, πήγαν γιὰ κυνήγι μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος. Ὅταν ἔφθασαν ὅλοι μαζί σὲ μιὰ συστάδα τοῦ δάσους, ξαφνικὰ ἐμφανίστηκε ἓνα ἐλάφι. Τότε ὅλοι κυνήγησαν, μαζί με τὰ σκυλιά, τὸ ἐλάφι. Αὐτὸ ἔτρεχε πάρα πολὺ γρήγορα. Τὰ σκυλιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ φθάσουν. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐλαφιοῦ, ὁ Ἀνδρέας ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ κυνηγοῦσε μόνος του. Μετὰ ἀπὸ μεγάλο χρονικὸ διάστημα τὸ ἐλάφι ἐξαφανίστηκε πάλι μέσα σὲ μιὰ συστάδα τοῦ δάσους. Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐπέστρεψε γιὰ νὰ βρεῖ τοὺς ἄλλους κυνηγούς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα καὶ παρατήρησε ὅτι γύρω-γύρω ὑπῆρχαν ἀνθρώπινα ἴχνη. Χάρηκε πάρα πολὺ καὶ μετὰ τὴ σκέψη ὅτι κάποιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ ζεῖ ἐκεῖ, ἔκανε τὸν σταυρόν του καὶ μιὰ μικρὴ προσευχὴ καὶ πῆγε στὴν καλύβα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος βγῆκε ἔξω φοβισμένος, νομίζοντας ὅτι ἔβλεπε κάποιο πνεῦμα, διότι σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, δὲν εἶχε δεῖ ποτὲ ἄνθρωπο. Παρὰ ταῦτα, ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, εὐλόγησε τὸν Ἀνδρέα καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε τί ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ. Τότε ὁ Ἀνδρέας τοῦ εἶπε, πιστεύω ὅτι αὐτό, δὲν ἦταν ἐλάφι ποὺ κυνηγοῦσα, ἀλλὰ κάποια δύναμη τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ λάβω τὴν εὐλογία σου καὶ τὶς εὐχές σου. Διότι καὶ ἄλλες φορὲς ποὺ κυνηγοῦσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἔβλεπα ἄλλοτε μὲν ἕναν πύρινο στύλο, ἄλλοτε κάποια θεία ἀκτίνα φωτὸς καὶ ἄλλοτε πάλι ἕνα φωτεινὸ καπνὸ ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν οὐρανό. Θέλησα πολλὰς φορὲς νὰ ἔλθω καὶ νὰ διαπιστώσω τὰ σημεῖα αὐτά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα. Τώρα τὸ ἐπέτρεψε ὁ Τριαδικὸς Θεὸς γιὰ νὰ ἔλθω. Τελειώνοντας ρώτησε τὸν Ὅσιο γιὰ τὴν ζωὴν του στὴν ἔρημο. Ὁ Ὅσιος ἀκούγοντας ὅλα αὐτά, λυπήθηκε πολὺ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρυφτεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ὅσιος τοῦ εἶπε ἀρκετὰ γιὰ τὴν ζωὴν του. Τὸν παρακάλεσε ὅμως νὰ μὴν πεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ πουθενὰ τίποτα.

*Ἡ συνάντησις τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μὲ τὸν
πρίγκηπα Ἀνδρέα.*

*Ὁ Ὅσιος Ἀνδριανὸς τοῦ Ὀντρούσωφ
(λιθογραφία 19ου αἰῶνα).*

Πῆρε τὴν εὐχή του, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε ἐδαφιαία μετάνοια καὶ ἔφυγε.

Ἡ συνάντησι τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μετὸν πρίγκηπα Ἀνδρέα ἐγίνε τὸ 1493. Τότε ὁ Ὅσιος ἦταν

44 ἐτῶν περίπου. Δηλαδή εἶχε στήν ἄσκησι 25 ἔτη. Ἡ φήμη τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου μετὰ ἀπὸ καιρὸ διαδόθηκε ταχύτατα, ὥς ἓνας ἁγιασμένος ἀσκητής. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἀνδρέας, δὲν ἤθελε ν' ἀποκρύψει τὰ ἔργα τῆς Θείας Μεγαλειότητος. Ἔτσι ἀκούγοντας καὶ ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του Ἰωάννης, ποὺ τὸν ἔψαχνε ἀπὸ καιρόν, ἦρθε πρὸς αὐτόν.

Φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου.

Τὸν ὑποδέχθηκε μὲ πολλὴ ἀγάπη, διότι εἶχε νὰ τὸν δεῖ ἀπὸ τὴν κουράν του. Περίπου δέκα ὀκτῶ (18) χρόνια. Συμφώνησαν νὰ ζήσουν μαζὶ καὶ νὰ τηρήσουν τίς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθώντας τὴν ἐντολὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ λέγει: «Οὐ γάρ εἰσι

δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. Κεφ. ιη΄, 20), ἔχοντας τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, τὴν κρίσιν, τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ μέλλοντα αἰῶνια ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου.

Ἄρχισαν ταυτόχρονα νὰ ἔρχονται στὴ συνέχεια ὑποψήφιοι νέοι γιὰ νὰ μονάσουν, ποὺ ἤθελαν νὰ ζήσουν μαζί τους. Ἔτσι χτίζουν κελλιὰ γι' αὐτοὺς, μιμούμενοι τὴν ἀγγελικὴ ζωὴ τους. Σὲ λίγο καιρὸ μετὰ κοιμήθηκε ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου Ἰωάννης. Ὁ Ὅσιος, ἔθαψε τὸ σῶμα του στὴν ἐνδότερη ἔρημο, μὲ ψαλμοὺς καὶ ὠδὲς πνευματικῆς. Ὅλους ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, τοὺς ἐνδυνάμωνε μὲ τὴν διδασκαλίαν του στοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς παρηγοροῦσε, μὲ λόγια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔργα τὸ φωτεινὸ βίωμά του καὶ τὸ παράδειγμά του, ποὺ ἦταν ἡ Ἁγία ζωὴ του.

Μεταξὺ δὲ τῶν συμβουλῶν του, τοὺς ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀδελφοί μου, μὴ φοβᾶστε τὴν ὀδυνηρὴ ἐγκράτεια καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας, οὔτε τὸν ἄγριο αὐτὸ τόπο καὶ τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη ζωὴ. Οἱ ἀγῶνες μας, ἡ σωματικὴ ἄσκηση, ἡ στερημένη ζωὴ, ἡ συγκράτηση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὅ,τι ὀδυνηρὸ πάσχουμε γιὰ τὸ Θεό, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ μετάνοια, τὰ δάκρυα, ἡ συνεχὴς ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅλα μαζί μᾶς προπαρασκευάζουν

γιά τὰ μέλλοντα ἐκεῖνα ἀγαθά. Ἀκούγοντας ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ αὐτά, ἀγωνιζόταν ὁ καθένας ξεχωριστὰ ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμή του. Καὶ ὅλοι ἐν σιωπῇ, ἀκολουθώντας τὸν καλὸν ποιμένα τους καὶ διδάσκαλό τους. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν του αὐξανε συνεχῶς.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ξαναῆλθεν ὁ πρίγκηπας Ἀνδρέας μαζί μὲ τὰ παιδιά του. Τοὺς ἔφερε ἓνα φορτίο μὲ ψωμί, κριθάρι καὶ σίκαλη. Παράλληλα ζήτησε τὴν εὐλογία του καὶ τὶς προσευχές του. Τὸν εὐλόγησε ὁ Ὅσιος καὶ πρὶν τὸν ἀφήσει νὰ φύγει εἶχε μαζί του μιὰ συζήτηση πνευματικῆς οἰκοδομῆς. Μετὰ ἔδειξε στοὺς ἀδελφοὺς ὅλα τὰ πράγματα καὶ εἶπε:

«Βλέπετε ἀδελφοί μου, πῶς φροντίζει ὁ Τριαδικὸς Θεὸς γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς δούλους του, ποὺ ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, δὲν μᾶς ξέχασε, οὔτε θὰ περιφρονήσει ποτὲ αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἐκείνους ποὺ ζοῦν ἐδῶ καὶ Τὸν ὑπηρετοῦν πιστά».

Ἀπὸ τότε ὁ Ὅσιος ἄρχισε νὰ κόβει ξύλα, νὰ ὀργώνει τὴ γῆ, νὰ σπέρνει καὶ νὰ τρέφονται ἀπὸ τοὺς κόπους των.

Νὰ βοηθᾷ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ταξιδιῶτες, καὶ νὰ ἐλεεῖ γενναιόδωρα αὐτοὺς ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Καὶ ὅσο ἔδινε, τόσο ὁ Θεὸς τὰ πλήθυνε, γιατί ἤθελε νὰ δοξάσει τὸν Ὅσιόν του.

Κάποιος μοναχός, πὺν ὀνομαζόταν Νικηφόρος, ἀκούγοντας τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἀγία ζωὴ τοῦ ὁσίου Ἀλεξάνδρου, ἦρθε πρὸς αὐτόν, τοῦ ἔβαλε μετάνοια καὶ ζήτησε τὴν εὐχή του. Ὁ Ὅσιος χάρηκε πολὺ πὺν τὸν εἶδε, διότι εἶχε ἀκούσει γι' αὐτόν, ὅτι ζοῦσε ἀγία ζωή.

Αὐτὸς ὁ μοναχὸς Νικηφόρος ἔφερε στὸ σῶμα του ἓνα μεγάλο βάρος ἀπὸ σίδερα, καὶ οἱ ὀσφύες του ἦταν περιζωσμένες μὲ πολλὲς ἀλυσίδες. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, τὸν παρακάλεσε νὰ μείνει μαζί του. Ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, βλέποντας τὴν βαθειὰ του ταπείνωση καὶ τὴν ζεστὴ ἀγάπη του, ἔμεινε κοντὰ του μερικὰ χρόνια. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος ὠφελήθηκε πάρα πολὺ ἀπ' αὐτόν καὶ θεώρησε τὸν ἐρχομόν του σὰν μιὰ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ. Τελικὰ ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, παρὰ τὶς παρακλήσεις τοῦ ὁσίου, ἔφυγε γιὰ νὰ πάει στὰ μοναστήρια τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου.

Πρὶν φύγει, εἶπε τοῦ ὁσίου Ἀλεξάνδρου προφητικά: «Σ' αὐτόν τὸν τόπον, ὁ Τριαδικὸς Θεός, θέλει νὰ χτίσεις μιὰ πέτρινη Ἐκκλησία καὶ νὰ ἐπεκτείνεις τὸ μοναστήρι καὶ τὸ Ἅγιο ὄνομά Του θὰ δοξασθεῖ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ».

Καὶ μετὰ ἔφυγε.

Ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ μοναχὸς Νικηφόρος, ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ ἀσκεῖται μὲ μεγαλύτερους ἀγῶνες.

Ἡ ἀσκησίς του ὑπερέβαιναν τὴν ἀνθρώπινην φύσιν, εἰς πείνα, εἰς δίψα καὶ εἰς τὸ ψῦχος. Ἐχοντας διαρκῶς εἰς τὸν λογισμόν του τὴν μέλλουσαν καὶ αἰώνιαν κόλαση. Βλέποντας ὅλα αὐτὰ οἱ δαίμονες, προσπάθησαν ἀπ' τὴν ἀρχήν, νὰ τὸν φοβίσουν καὶ νὰ τὸν τρομοκρατήσουν. Μὲ σκοπὸν βέβαια νὰ ἐγκαταλείψει αὐτὸν τὸν ὑπέρμετρον πνευματικὸν ἀγῶνα. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν τί τοῦ κάνανε. Ἐμφανίζονταν ἄλλοτε σὰν φίδια, ποὺ ἔτρεχον κατεπάνω του μὲ συριγμοὺς καὶ ἄλλοτε, ὡς θηρία, μὲ θηριώδη ἀγριότητα. Ἔτσι τοῦ προκαλοῦσαν φόβον, δειλίαν καὶ πολλοὺς ἄλλους πειρασμούς. Κάποια νύχτα, ποὺ ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος πήγαινε στὸ ἐρημητήριό του, ὅπως συνήθιζε, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ, ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἐμφανίστηκαν μπροστά του, ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος δαιμονίων, σὰν νᾶταν στρατὸς πολὺς, πῆδηξαν ἐπάνω του μὲ μανία, τρίζοντας τὰ δόντια τους, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα τους ἔβγαιναν φλόγες καὶ μὲ λύσσα τοῦ φώναζαν: Φύγε, φύγε ἀπὸ ἐδῶ, γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνεις μὲ κακὸ θάνατο.

Ὁ ἀνδρεῖος μαχητὴς τοῦ Χριστοῦ, δὲν τρομοκρατήθηκε καθόλου, γνώριζε τὴν ἀδυναμία τους καὶ μὲ πύρινη προσευχή, ποὺ ἔβγαινε σὰν φλόγα ἀπὸ τὸ στόμα του, κατέκαψε καὶ ἐξαφάνισε τὶς ἀνίσχυρες λεγεῶνες τῶν δαιμόνων. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος πῆγε στὸ ἐρημητήριό του, ἔκανε τὶς συνηθισμένες προσευχές του στὸν Τριαδικὸ Θεό. Ξαφνικὰ ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε μπροστά του, μὲ λαμπρὰ ἐνδύματα. Ὁ Ὅσιος ἔνοιωσε φόβο καὶ τρόμο καὶ πέφτοντας στὸ ἔδαφος κάτω, ἔμεινε ἐκεῖ σὰν νεκρός.

Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶμαι ἄγγελος Κυρίου, ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε, γιὰ νὰ σὲ διαφυλάξω ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπάτες καὶ πονηρίες τοῦ διαβόλου. Παράλληλα νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, τὰ θεῖα ὁράματα, ποὺ εἶχες δεῖ σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποὺ ἔχεις ἐγκατασταθεῖ. Οἱ ἐντολές Του πρέπει νὰ ἐκτελεστοῦν. Ὁ Κύριος σὲ ἐξέλεξε, γιὰ νὰ γίνεις ὁδηγὸς σὲ πολλοὺς γιὰ τὴ σωτηρία τους. Τὸ θέλημα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ χτίσεις σ' αὐτὸν τὸν τόπο μιὰ Ἐκκλησία στὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος, νὰ συγκεντρώσεις ἀδελφοὺς καὶ νὰ ιδρύσεις μοναστήρι». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἡσυχία. Προσευχόταν τώρα περισσότερον, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀπάτη τοῦ ἐχθροῦ. Κάποια πάλι ἡμέρα, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν καλύβα του καὶ προσευχόταν ὥρες πολλές, ξανὰ ἐμφανίσθηκε ὁ Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀλέξανδρε, φτιάξε μιὰ Ἐκκλησία, συγκέντρωσε ἀδελφοὺς καὶ ἱδρύσε μοναστήρι, γιατί εἶναι ἐντολὴ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἔρθουν, νὰ σωθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσεις εἰς ὁδὸν Σωτηρίας. Ὅπως σοῦ τὸ εἶπα, καὶ τὴν προηγούμενη φορά». Καὶ πάλι, διὰ δευτέραν φοράν ὁ Ἄγγελος, ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ θαυμαστὴ ἐμφάνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος

Κατὰ τὸ 1508, ὁ ὅσιος συμπλήρωνε τὸν 23ο χρόνο στὴν ἔρημο. Ἐνῶ λοιπὸν ἦταν στὸ ἐρημικὸ κελλί του μιὰ νύχτα καὶ κατὰ τὴ συνήθειά του προσευχόταν, ξαφνικὰ στὸ σημεῖο ποὺ βρισκόταν ἔλαμψε ἓνα μεγάλο φῶς. Ὁ Ὅσιος ξαφνιασθηκε καὶ σκέφτηκε: «Τί νὰ σημαίνει αὐτό;» Καὶ ἀμέσως εἶδε τρεῖς ἀνθρώπους νὰ τὸν πλησιάζουν ντυμένοι μὲ λαμπρά, λευκὰ ἐνδύματα. Ἦταν ὠραιότατοι, ἀγνοί. Ἐλαμπαν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἄστραφταν μὲ μιὰν ἀνέκφραστη οὐράνια δόξα. Καθένας τοὺς κρατοῦσε στὸ χέρι ἀπὸ ἓνα σκῆπτρο. Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Ὅσιος ἄρχισε νὰ τρέμει ὀλόκληρος, τὸν κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος. Καὶ μόλις συνῆλθε λίγο προσπάθησε νὰ τοὺς προσκυνήσει μέχρι τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖνοι τὸν ἐπιασαν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν σήκωσαν καὶ τοῦ εἶπαν:

– Ἐχε ἐλπίδα, μακάριε, μὴ φοβᾶσαι.

Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπε:

– Κύριοί μου, ἐὰν βρῇκα κάποια χάρη ἐνώπιόν σας, πέστε μου ποιοὶ εἶστε πού, ἐνῶ ἔχετε τόση δόξα καὶ λαμπρότητα, καταδεχτήκατε νὰ ἔρθετε

πρὸς τὸ δοῦλο σας. Ποτέ μου δὲν εἶδα κανέναν μὲ τέτοια δόξα ὅπως ἐσεῖς.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

– Μὴ φοβᾶσαι, ἄνθρωπε θείων ἐπιθυμιῶν, γιατί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εὐαρεστήθηκε νὰ κατοικήσει σὲ σένα γιὰ τὴν ἀγνότητα της καρδιάς σου καὶ ὅπως σοῦ προεῖπα πολλές φορές ἔτσι καὶ τώρα σοῦ λέω ὅτι πρέπει νὰ φτιάξεις ἐκκλησία, νὰ συγκεντρώσεις ἀδελφούς καὶ νὰ δημιουργήσεις μοναστήρι, γιατί μὲ σένα εὐδόκησα νὰ σώσω πολλές ψυχές καὶ νὰ τοὺς φέρω στὴν ἐπίγνωση της ἀλήθειας.

Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ Ὅσιος γονάτισε καὶ πλημμυρισμένος ἀπὸ δάκρυα εἶπε:

– Κύριέ μου, ποῖος εἶμαι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ χειρότερος ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ ἤμουν ἄξιος ν’ ἀναλάβω τέτοιες εὐθύνες, σὰν κι αὐτὲς γιὰ τὶς ὁποῖες μοῦ μίλησες; Εἶμαι ἀδύνατος γιὰ ν’ ἀποδεχτῶ τέτοια ἀποστολή. Γιατί ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δὲν ἦρθα σ’ αὐτὸν τὸν τόπο γιὰ νὰ κάνω αὐτὰ ποὺ μὲ προστάξεις, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ νὰ κλάψω τὶς ἁμαρτίες μου.

Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ Ὅσιος κειτόταν κάτω στὸ ἔδαφος καὶ ὁ Κύριος τὸν ἔπιασε πάλι ἀπ’ τὸ χέρι, τὸν σήκωσε καὶ τοῦ εἶπε:

– Σήκω ὀρθιος, πάρε θάρρος καὶ δύναμη καὶ κάνε ὅλα ὅσα σὲ πρόσταξα.

Ὁ Ὅσιος ἀπάντησε:

– Κύριέ μου, μὴ θυμώνεις μαζί μου ποὺ τόλμησα νὰ σοῦ ἀντιμιλήσω· πές μου, σὲ τίνος τὸ ὄνομα θέλεις νὰ τιμᾶται ἡ ἐκκλησία ποὺ ἡ ἀγάπη Σου γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος θέλει νὰ χτιστεῖ σ’ αὐτὸν τὸν τόπο;

Καὶ ὁ Κύριος εἶπε στὸν Ὅσιο:

– Ὅπως βλέπεις τὸν ἕνα νὰ σοῦ μιλάει μὲ τρία πρόσωπα, φτιάξε τὴν ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας Τριάδος «ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ». Σοῦ ἀφήνω τὴν εἰρήνη Μου καὶ ἡ εἰρήνη Μου ποὺ σοῦ χαρίζω θὰ εἶναι μαζί σου.

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ὅσιος εἶδε τὸν Κύριο μὲ ἀπλωμένα φτερὰ νὰ βαδίζει στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ περπατοῦσε μὲ τὰ πόδια, καὶ μετὰ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ ὀσιος Ἀλέξανδρος ἦταν συνεπαρμένος ἀπὸ πολλὴ χαρὰ καὶ φόβο καὶ εὐχαρίστησε θερμὰ γι’ αὐτὸ τὸ Θεό, ποὺ τόσο ἀγαπάει τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μετὰ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς καὶ ποῦ θὰ χτίσει τὴν ἐκκλησία. Ἀφοῦ σκέφτηκε πολὺ καὶ προσευχήθηκε γι’ αὐτὸ στὸ Θεό, ἄκουσε ξαφνικὰ μίᾳ μέρᾳ πρωινῇ νὰ τοῦ μιλάει ἀπὸ ψηλά. Κοιτάζοντας πρὸς τὰ πάνω ὁ Ὅσιος εἶδε ἕναν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ ποὺ φοροῦσε μανδύα καὶ κουκούλι νὰ στέκεται στὸν ἀέρα μὲ ἀπλωμένα φτερὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἄλλοτε ἐμφανίστηκε στὸ μεγάλο Παχώμιο, μὲ τὰ χέρια του τεντωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ νὰ

λέει: «Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός, Ἀμήν». Καὶ μετὰ εἶπε στὸν Ὅσιο:

– Ἀλέξανδρε, ὡς χτιστεῖ ἡ ἐκκλησία σ’ αὐτὸν τὸν τόπο στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ποὺ ἐφανίστηκε σὲ σένα μὲ τρία πρόσωπα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σημείωσε στὸν τόπο ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ μὲ τὸ χέρι του καὶ ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Ὅσιος εὐφράνθηκε πολὺ μὲ τὸ ὄραμα αὐτὸ καὶ δοξολόγησε τὸ Θεὸ ποὺ δὲν παρείδε τὴ δέησή του καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τοποθέτησε ἓνα σταυρό.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα, ποὺ εἶχαν συμβεῖ μὲ τὶς ἀποκαλύψεις καὶ τὰ ὁράματα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, ἀνάλαβε ὁ ὅσιος, νὰ φροντίζει γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας, τὴ συγκέντρωση τῶν ἀδελφῶν καὶ τὴν ἰδρυση τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ Πρόνοια τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἦταν φανερὰ ζωντανή. Ὑπῆρχε ὅμως ἓνα πρόβλημα, ποὺ λυποῦσε τοὺς ἀδελφούς. Δὲν ὑπῆρχε ἱερέας στὸ μοναστήρι. Τότε ὅλοι οἱ ἀδελφοί, παρακάλεσαν τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, νὰ δεχθεῖ τὸ λειτούργημα τῆς ἱερωσύνης. Ὁ Ὅσιος ἀρνήθηκε ἔντονα λέγοντας: «Αὐτὸ εἶναι ὑπεράνω τῶν δυνάμεών μου».

Τότε, οἱ ἀδελφοί παρακάλεσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ Σεραπίωνα νὰ πείσει τὸν Ὅσιον Ἀλέξανδρον, γιὰ νὰ δεχθεῖ νὰ γί-

Τὸ Μέγα θαῦμα

**Ἡ θαυμαστή ἐμφάνις
τῆς Ἁγίας Τριάδος**

νει ιερέας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνώριζε τὴν ἐνάρετη ζωὴ του καὶ προέτρεψε νὰ δεχθεῖ τὴν χειροτονίαν. Ὁ ταπεινὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, παρὰ τὴ θέλησή του, ὑποχώρησε, ὡς τέκνον ὑπακοῆς, εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἀδελφῶν καὶ μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραπίωνος ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς ιερωσύνης. Ταυτόχρονα τοῦ ἔδωσε καὶ εὐλογία γιὰ νὰ χτίσει τὴν Ἐκκλησίαν. Συζήτησε δὲ μαζί του, πῶς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων, κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ γιὰ ἄλλα θέματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ τὸν ἀπέλυσε «ἐν εἰρήνῃ».

Ἔτσι μετὰ ἐπέστρεψε στὸ μοναστήρι, καὶ ἀνάλαβε μεγαλύτερη φροντίδα, γιὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς Ἐκκλησίας. Κάποια μέρα, μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἦλθε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἄγγελος καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε ἄρχισε τὸ χτίσιμο μιᾶς μικρῆς ξύλινης Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ὁ Ναὸς ἦταν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὅταν τελείωσε ἡ Ἐκκλησία, ἔστειλε τὸν Θεόδωρο καὶ τὸν Τύχωνα, στὸ Μεγάλον Νόβγκοροντ νὰ παρακαλέσουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραπίωνα, γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀπαραίτητα γι' αὐτά. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔδωσε εὐλογία καὶ τὰ ἀπαραίτητα, καὶ ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐγκαινιάστηκε. Ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος

καὶ ὡς ἡγούμενος συνέχισε τὸν κανόνα του, ἰδιαίτερος τὴν ταπείνωσιν, ὡς στολίδι τῆς ψυχῆς του, καὶ ἦταν, σ' ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ὁ ἔσχατος καὶ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, πρὸς μίμησιν. Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατοικοῦσε μέσα του καὶ αὐτὸς ἔλαμπε σὰν ἓνα μεγάλο φῶς, καὶ αὐξάνονταν οἱ πνευματικοὶ καρποί. Ζοῦσε σὰν ἑνσαρκος Ἄγγελος. Ἔργαζόταν σ' ὅλες τὶς δουλειὰς τοῦ μοναστηριοῦ καθημερινῶς. Στὸ φοῦρνο ζύμωνε καὶ φούρνιζε τὸ ψωμί, σὰν νὰ εἶχε τὸ διακόνημα αὐτό. Κάποτε στὴν ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος δὲν ὑπῆρχε νερὸ γιὰ τοὺς προσκυνητές, τοὺς διέφυγε κατὰ τὴν προετοιμασίαν των. Μόλις τὸ διεπίστωσε ἀπὸ τὸν κελλάρη Ρωμανό, σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ κουβαλάει νερὸ στὴν κουζίνα ἀπὸ τὴ λίμνη. Μόλις τὸ εἶδαν αὐτὸ οἱ ἀδελφοί, τρέξανε τοῦ ἔβαλαν μετάνοια καὶ ἄρχισαν νὰ μεταφέρουν ὅσον νερὸ χρειάζονταν.

Μιὰ ἄλλη φορὰ δὲν ὑπῆρχαν καυσόξυλα στὴν κουζίνα γιὰ τὸ μαγεῖρεμα, ξανὰ ὁ κελλάρης τὸν εἰδοποίησε, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα σὲ κανέναν ἀδελφό, οὔτε νὰ στείλει κάποιον, εἶπε μόνον, «Ἀδελφέ, ἐγὼ εἶμαι ἄνεργος», πῆρε ἓνα τσεκούρι καὶ ἄρχισε νὰ κόβει ξύλα. Τὸν εἶδαν οἱ ἀδελφοί, πῆραν καὶ αὐτοὶ τὰ τσεκούρια καὶ ἄρχισαν νὰ κόβουν, ὅσα ξύλα χρειάζονταν. Ὁ Ὅσιος εἶχε βάλει κανόνα στοὺς ἀδελφούς, ὁ καθένας νὰ ἀλέθει, στὸ ἐργαστήριον ποὺ ἄλεθαν τὸ σιτάρι, τὸ δικό του μερίδιον

τὴν νύχτα, πρὶν τὴν πρώτην ψαλμωδίαν καὶ μετὰ ἄρχιζαν τοὺς ψαλμούς· καὶ συγκεντρώνονταν πάλι γιὰ νὰ διαβάσουν τὶς Ὑμνες, νὰ ἀκούσουν τὴ Θεία Λειτουργία καὶ κατόπιν ἄρχιζαν πάλι τὴ δουλειά τους. Πολλὲς φορές, ὁ Ὅσιος Ἀλέξανδρος, τί ἔκανε; ἔρχόταν τὴν νύχτα, ποὺ κοιμοῦνταν οἱ ἀδελφοί, στὸ ἐργαστήρι, ἔβλεπε τὰ μερίδια τοῦ σιταριοῦ, ποὺ ἦταν γιὰ τὸν καθέναν, ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ μερίδια αὐτὰ μερικά, τὰ ἄλεθε, τὰ ἔβαζε ξανὰ στὴν θέσιν τους καὶ μετὰ πηγαινε στὸ κελλί του, χωρὶς νὰ τὸν δεῖ κανεὶς.

Ἔργαζόμενοι ἔτσι κάθε μέρα, στὴν ἀγάπη καὶ στὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, ἀμιλλώμενοι σὲ ὅλα τὸν πνευματικὸ τους πατέρα καὶ διδάσκαλο. Ὁ ἴδιος, ὁ Ὅσιος εἶχε πραγματικὴ ταπείνωση καὶ μεγάλη πραότητα, μιμούμενος σ' ὅλα τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστό. Πίστευε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι ὁ ἐλαχιστότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ ὑπόφερε ὅλες τὶς θλίψεις μὲ πραότητα. Στὴν Ἐκκλησία πρῶτος ἔμπαινε καὶ τελευταῖος ἔφευγε. Δὲν κοιμήθηκε ποτὲ σὲ στρώμα, οὔτε ἔπλυνε ποτὲ μὲ νερὸ τὸ σῶμα του, παρὰ μόνον τὰ χέρια του. Τὸ ράσο του ἦταν ἀπλό, σκληρὸ καὶ μπαλωμένο. Μερικοί, ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἔτσι ἀτημέλητα ντυμένο, τὸν κατέκριναν ἀπερίσκεπτα. Ὁ Ὅσιος, τὰ δεχόταν ὅλα αὐτὰ μὲ χαρὰ καὶ ἀνεξικακία.

Εἶχε πάλι συνήθεια τὴν νύχτα νὰ περναῖ ἔξω

ἀπὸ τὰ κελλιά τῶν μοναχῶν, γιὰ νὰ ἐλέγχει πῶς χρησιμοποιεῖ τὸν χρόνον τοῦ ὁ καθέννας. Ὅταν ἔβλεπε, ὅτι προσευχόταν ἢ μελετᾶ πνευματικὰ βιβλία ἢ κάνει τὸ ἐργόχειρόν του, μὲ σιωπῇ, δοξολογοῦσε τὸν Τριαδικὸν Θεόν. Ὅταν πάλι ἦταν δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι καὶ συζητοῦσαν, τοὺς χτυποῦσε τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τοὺς πεῖ τίποτα καὶ ἀπομακρυνόταν.

Τὴν ἐπομένην μέρα τοὺς καλοῦσε καὶ τοὺς κα-
νόνιζε. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν τοὺς μεμφόταν. Τοὺς
μιλοῦσε μόνον μὲ παραβολές. Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς εἶχε
ἀγνὴ καρδιά, καταλάβαινε τὸ σφάλμα τοῦ καὶ ἔπε-
φτε στὰ πόδια τοῦ καὶ ζητοῦσε συγχώρεση. Ἐὰν
ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ἀδελφοῦ ἦταν σκοτισμένη ἀπ’
τὸν διάβολο καὶ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κα-
θαρὸ καὶ ἀγνό, τότε ὁ Ὅσιος τὸν ἤλεγχε καὶ τὸν
ἐπιτιμοῦσε, μὲ πραότητα σύμφωνα μὲ τὶς Θεῖες
Γραφές. Πάντοτε δίδασκε τοὺς ἀδελφούς του, τὴν
προσοχή τους, νὰ τὴν ἔχουν στὴ Σωτηρία τῆς ψυ-
χῆς τους. Μετὰ δὲ τὸ Ἀπόδειπνο, νὰ πηγαίνουν
στὰ κελλιά τους καὶ νὰ παραμένουν σ’ αὐτά. Νὰ
προσεύχονται στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς
τους καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἐργάζονται τὸ
ἐργόχειρό τους, ἔχοντας στὰ χεῖλη τους τοὺς ψαλ-
μοὺς τοῦ Δαβίδ.

Συνήθιζε ἐπίσης νὰ λέγει, στοὺς ἀδελφούς του
ἐν Χριστῷ καὶ μαθητάς του, μερικὰς συμβουλὰς: Ἡ

μετάνοια εἶναι τὸ κλειδὶ καὶ ὁ δρόμος γιὰ νὰ μπεῖ κανεὶς στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἐμεῖς οἱ μοναχοί, πρέπει πάντα νὰ κλαῖμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Νὰ ἔχουμε ἀληθινὴ μετάνοια. Νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο Θεό, νὰ μᾶς καθαρῶσει τὶς καρδιές μας. Ὁ δρόμος μας ἐδῶ εἶναι στενὸς καὶ τεθλιμμένος, ἀλλὰ στὴν ἀτελεύτητη μέλλουσα ζωή, θὰ εἶναι πλούσιος καὶ οἱ ἀνταποδόσεις του ἀνέκφραστες.

Ὅπως εἶπαμε, πὶδ προηγούμενα, ἡ ἀδελφότητα σιγὰ-σιγὰ μεγάλωσε, οἱ μοναχοὶ τὸ σιτάρι τὸ ἄλεθαν μὲ τὰ χέρια τους, δὲν ὑπῆρχε ὁ κατάλληλος τόπος, γιὰ νὰ κτιστεῖ ἕνας μύλος. Γι' αὐτό, ὠρισμένοι ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα, μουρμούριζαν ἐναντίον του, ὅτι τοῦ ἔλειπε ἡ προνοητικότητα καὶ φορτώθηκαν πάρα πολλὴ δουλειά.

Ὁ Ὅσιος, τὰ γινώριζε ὅλα αὐτὰ καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται, προσευχόμενος στὸ Θεό, γιὰ νὰ δώσει λύσιν, ξεκουράζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους.

Κάτω καὶ πάνω ἀπ' τὸ μοναστήρι, ὑπῆρχαν δύο λίμνες μὲ πολὺ νερό. Ἡ ἀπόσταση τῶν δύο (2) λιμνῶν, ἦταν περίπου μισὸ χιλιόμετρο. Κάποια μέρα, πῆρε τοὺς μεγαλύτερους ἀδελφοὺς καὶ ἀνέβηκαν μαζὶ στὴν ἐπάνω λίμνη, μέχρι τὴν ὄχθη. Ἐκεῖ προσευχήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ σκάβει, δίδοντας ἐντολὴ νὰ σκάψουν καὶ οἱ ἀδελφοὶ μὲ τὶς τσάπες τους, γιὰ νὰ γίνει ἕνα ποτάμι ἀπὸ τὴν πάνω λίμνη στὴν κάτω

λίμνη. Ξαφνικὰ τὸ νερὸ ὄρμησε μὲ μεγάλο θόρυβο καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὴν ἐπάνω λίμνη πρὸς τὴν κάτω, μὲ μεγάλη ὁρμή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σχηματίσει μιὰ ἄλλη λίμνη, μπροστὰ στὸ μοναστήρι. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ πανικοβλήθηκαν, διότι νόμισαν καὶ πίστεψαν ὅτι τὸ ποτάμι αὐτὸ θὰ παρασύρει τὸ μοναστήρι.

Τότε ὁ Ὅσιος ἔπescε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Τριαδικὸ Θεό, μὲ ἀκράδαντη πίστη, λέγοντας: «Θεέ μου, Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, σὲ παρακαλοῦμε: ἄκουσέ μας τοὺς ἀναξίους δούλους σου, τούτην τὴν ὥρα· ἀποκάλυψε τὴ δύναμή Σου, ὅπως ὅταν ἔκανες τὸ θαῦμα στὶς Κολοσσές μέσω τοῦ Ἀρχιστρατήγου Σου Μιχαήλ, μὲ τὴν Παντοδύναμη δεξιὰ Σου, περιορίζοντας τὴ ροὴ πολλῶν ὑδάτων σ' ἓνα μικρὸ βράχο, ἀποκάλυψε καὶ τώρα τὴ δύναμή Σου, ἀναχαίτισε τὰ νερὰ αὐτά, ὥστε νὰ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι ἀκοῦς ἐκείνους, ποὺ φοβοῦνται καὶ δοξάζουν, τὸ τρισάγιο ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μετὰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ αὐτὴ ἐπικαλέστηκε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καὶ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, σταύρωσε τὰ ὀρμητικὰ νερά.

Ὡ τοῦ θαύματος, τὰ νερὰ ἀκαριαῖα σταμάτη-

σαν. Τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ μεγάλο, τὸ εἶδαν ὅλοι οἱ ἀδελφοί, χάρηκαν πάρα πολὺ καὶ δόξασαν τὸν Θεόν, γιὰ τὴν μεγάλην χάρη, ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός, στὸν ἡγούμενό τους. Στὸ ποταμάκι αὐτὸ ἔχτισαν ἐκεῖ μετὰ τὸν μύλο. Ὁ Ὅσιος αὖξανε τὴν ἀρετὴν του καὶ πορευόταν «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν». Τὸ δὲ μοναστήρι μεγάλωνε περισσότερο.

Ἀργότερα τὸν φώτισε ὁ Θεὸς νὰ χτίσει μιὰ πέτρινη Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δοξαστεῖ τὸ Τρισάγιο ὄνομά Του.

Καὶ πάλι ἡ ἀδελφότητα, ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτό, ἐνοχλήθηκε καὶ λυπήθηκε. Ὅμως, ὁ Ὅσιος τοὺς συμβούλεψε μὲ πραότητα λέγοντας: «Ἄς κάνουμε τὴν ἀρχὴ ἀδελφοί μου, καὶ ὁ Θεός, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ ἀνθρώπινο γένος, θὰ μᾶς δώσει τὰ ἀπαραίτητα, διότι καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ν' ἀρχίσει ἓνα ἔργο καὶ ὁ Θεὸς μετὰ θὰ τὸ τελειώσει.

Κοντὰ στὸ μοναστήρι, ὁ Ὅσιος μετὰ πάλι ἀπὸ προσευχῇ, βρῆκε τὸ κατάλληλο χῶμα. Ἀρχισε νὰ σκάβει, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα στὸν Θεό, νὰ φτιάχνει τοῦβλα καὶ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς Ἐκκλησίας. Παράλληλα ἔστειλε τρεῖς (3) ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, τὸν Λεόντιο, τὸν Ἡρωδίωνα καὶ τὸν Ἀντώνιο στὸν Αὐτοκράτορα καὶ πρίγκηπα Βασίλειο Ἰωάννοβιτς, μὲ τὴν παράκληση νὰ τοῦ στείλει εἰδικευμένους ἐργάτας γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ φιλόχριστος πρίγκηπας, ἀντα-

ποκρίθηκε στήν παράκληση τοῦ Ὁσίου καὶ τῶν πατέρων καὶ ἔστειλε μὲ ἀφθονία καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τὰ ἀπαραίτητα, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας μὲ ἓναν ἐργοδηγὸ γιὰ νὰ ἐπιβλέπει τὸ ἔργο. Ἔτσι μεγάλωσε τὸ μοναστήρι καὶ ἔδωσε ἐντολή, ὥστε τὸ σχῆμα τοῦ κτιρίου μὲ τὰ κελλιά νὰ εἶναι τετράγωνο καὶ στὴ μέση τοῦ μοναστηριοῦ, ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ἀκριβῶς, ποὺ ὁ Ἄγγελος Κυρίου, τοῦ εἶχε πεῖ, νὰ χτισθεῖ μιὰ μεγάλη Ἐκκλησία, στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μετὰ παρακάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μεγάλου Νόβγκοροντ Μακάριο, γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τὴν ἐντολή του ἐγκαινιάσθηκε ἡ Ἐκκλησία. Μετὰ ἔχτισε τὴν Τράπεζα, καὶ ἄλλα κτίρια γιὰ τὴν ἀδελφότητα.

*Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Τριάδος
Ἀλεξάνδρου Σβίρσκι = Σβίρ.*

*Τὸ καθολικὸ τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου
τοῦ Σβίρ, πὸν ἰδρῦθηκε στὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνα.*

Μικρὸ ἱστορικὸ περὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς: Ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀλέξανδρον τοῦ Σβίρ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώνα, στὸ παρθένο δάσος τοῦ Olonets πλησίον στῇ γραφικῇ λίμνῃ Roshinsky. Κτίστηκε μὲ θεϊκὴ ἐντολή, σιγὰ-σιγὰ, καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τὸ ἀφιέρωσε εἰς τὴν Ἁγία Τριάδα. Εἰς τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, ἔλαβεν καὶ τὴν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν, ποὺ ξαναχτίστηκε.

Ὁ Ὅσιος, ἦταν ἐκλεκτὸ σκεῦος τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Παρηγοροῦσε τοὺς θλιμμένους, θεράπευε τοὺς ἀρρώστους, ἀντιλαμβανόταν τὰ «κεκρυμμένα», διόρθωνε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, προφήτευε τὰ μέλλοντα σὰν παρόντα, ὠφελοῦσε τοὺς πάντας, διότι ἡ καρδιά του ἦταν «πηγὴ ὕδατος ζῶντος».

Ὅταν ὁ Ὅσιος ἦταν στὴν ἔρημο, δηλαδὴ πρὶν 40 χρόνια, σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν, μετὰ ἀπὸ 7 χρόνια ποὺ ἔγινε ἡ κουρά του, στὸ μοναστήρι τοῦ Βαλαὰμ καὶ δέκα (10) χρόνια στὸ Ἱερὸ Νησί, σὲ σύνολον δέκα ἐπτὰ (17) χρόνια, ποὺ μὲ εὐλογία τοῦ ἡγουμένου ἔφυγε γιὰ τὴν ἔρημο, δέκα ἐννέα (19) ἐτῶν, ποὺ πῆγε στὸ μοναστήρι σὺν δέκα ἐπτὰ (17) = 36 ἐτῶν σὲ ἡλικία. Καὶ σαράντα (40) χρόνια στὴν

ἔρημο, ἦταν ἐβδομήντα ἔξι (76) ἑτῶν. Τότε ἀπὸ τὴν γέννησή του (1449 + 76 = 1525), ἦταν τὸ ἔτος 1525, εἶχε πάει καὶ τὸν ἐπισκέφθηκε κάποιος ἄνθρωπος, μὲ τὸ ὄνομα Δανιήλ. Αὐτὸς ἦταν πνευματικό του παιδί, εὐλαβής, μὲ φόβο Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐεργέτης τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρώστησε πολὺ βαρειά. Ἐφτὰ (7) μέρες ἦταν σὰν νεκρός. Τὴν ὄγδοη μέρα, κινήθηκε λίγο στὸ κρεβάτι του, ἄρχισε νὰ μουγκρίζει καὶ τρομαγμένος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσει.

Μετὰ ἀπὸ ἄλλες ὀχτὼ μέρες ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ νὰ λέγει: «Τὴν ἑβδομὴ νύχτα τῆς ἀρρώστειας μου ἦρθαν δύο Ἄγγελοι νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν μου. Τότε μιὰ φωνὴ ἀπὸ ψηλὰ ἀπαγόρευε νὰ τὴν πάρουν. Ἐγώ, ἄρχισα νὰ τοὺς παρακαλῶ: “Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ! Ἐλεῆστε με καὶ δεῖξτε μου ποῦ βρίσκεται ὁ Ὁσιος Πατέρας καὶ διδάσκαλός μας Ἀλέξανδρος καὶ σὲ ποιά θέση ἔχει προετοιμαστεῖ ἡ αἰώνια κατοικία του”. Γιὰ νὰ μὴν λυπηθῶ, οἱ Ἄγγελοι μὲ μετέφεραν ἀνατολικά, σ’ ἓνα λαμπρὸ καὶ ἔνδοξο τόπο. Ἐκεῖ μοῦ ἔδειξαν τοὺς τόπους ἀναπαύσεως, ποὺ ἔχει προετοιμάσει ὁ Τριαδικὸς Θεός, γιὰ τοὺς Ἁγίους Του. Μετά, μὲ μετέφεραν οἱ Ἄγγελοι, σ’ ἓνα ἄλλο ὠραιότατο καὶ λαμπρότατο τόπο,

γεμᾶτο ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λόγια. Στὴ μέση αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, εἶδα μιὰ μεγάλη πόλη, φτιαγμένη ἀπὸ καθαρὸ χρυσὸ καὶ πολύτιμες πέτρες. Σ' αὐτὴ τὴν πόλη, οἱ ἄνθρωποι μὲ φτερά, ἔψαλαν ὠραιότατους ὕμνους καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίαση ἦταν ἀνέκφραστη. Τότε, οἱ Ἄγγελοι μὲ ὁδήγησαν σ' αὐτὴ τὴν πόλη. Στὴ μέση αὐτῆς τῆς πόλης, εἶδα ξαφνικὰ τὸν Ὅσιο πατέρα καὶ διδάσκαλό μας Ἀλέξανδρο, νὰ κάθεται σ' ἓνα θρόνο μὲ πολὺ μεγάλη δόξα. Στὸ κεφάλι του ἦταν ἓνα στεφάνι μὲ χρυσό, στολισμένο μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ λουλούδια. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του, ἦταν λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Γύρω του ἦταν χαρούμενοι οἱ μαθητές του, μὲ τὰ ροῦχα τους, ἐπίσης, λευκὰ σὰν τὸ φῶς. Ἐγώ, ὅταν τὰ εἶδα αὐτὰ ἔτρεμα ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν χαρὰ μαζί. Τότε τὸν πλησίασα μὲ φόβο, τοῦ ἔβαλα ἐδαφιαία μετάνοια καὶ τοῦ εἶπα:

«Εὐλόγησέ με, Ἅγιε Πατέρα καὶ Πνευματικέ μου διδάσκαλε». Ἐκεῖνος μὲ κοίταξε, μὲ εὐλόγησε καὶ εἶπε: «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, παιδί μου Δανιήλ. Τί ἤρθες νὰ ζητήσεις ἐδῶ;» Τότε, ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα: «Θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ, ἐὰν μοῦ δείξεις τὸ ἔλεός σου, Ἅγιε Πατέρα». Ἐκεῖ-

νος μου ἀποκρίθηκε: «Ἐὰν θέλεις νὰ ἔρθεις ἐδῶ, πήγαινε πίσω καὶ ἀγωνίσου ἀσκητικά». Τότε, οἱ Ἄγγελοι μὲ πήραν καὶ μὲ ἐπέστρεψαν πίσω, στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ χωριό μου. Ἐκεῖ μου ἔδειξαν μιὰ νέα Ἐκκλησία καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

Ἐγὼ δὲ βρέθηκα στὸ κρεβάτι μου.

Ἔγινε καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μου, καὶ ἦλθα καὶ τὰ διηγήθηκε ὅλα, στὸν Ὅσιο Ἀλέξανδρο. Παιδί μου Δανιήλ, εἶδες ἓναν Ἄγγελο, ποὺ πήρε τὴ μορφὴ μου, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, πῶς μπορῶ, νὰ ἔχω τέτοια δῶρα ἀπὸ τὸν Θεόν, σὰν καὶ αὐτά, ποὺ τὰ ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς Ἁγίου Του; Σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, ὅσο ζῶ νὰ τὰ κρατήσεις μυστικά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖ, ποὺ τὸν ἄφησαν οἱ Ἄγγελοι, ἔχτισε μιὰ Ἐκκλησία, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ Χρυσοστόμου. Αὐτὸ τὸ ὄραμα ἔγινε πρὶν τὴν κοίμηση τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου. Γνωρίζοντας, ὁ Ὅσιος, ὅτι γιὰ νὰ κληρονομήσει κανεὶς τὴν αἰώνια δόξα, πρέπει νὰ ὑποτάξει πρῶτα τὴ φιλαυτία τοῦ σώματος, στὴν ταπείνωση τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ στὸ μοναστήρι, ἐργαζόταν σ' ὅλες τὶς δουλειές, χωρὶς νὰ μποροῦν οἱ ἐπισκέπται καὶ προσκυνηταί, ν' ἀναγνω-

ρίζουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι, ὁ ἡγούμενος Ἀλέξανδρος. Λίγα χρόνια πρὶν τὴν κοίμησίν του, ὁ Τριαδικὸς Θεός, ἔνευσε στὴν καρδιά του νὰ χτίσει μιὰ μεγαλόπρεπη πέτρινη Ἐκκλησία, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἔτσι ξεκίνησε τὸ ἔργον καὶ ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ γρήγορα τὴν ἔλαβε καὶ ἔθεσε τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἀνέγερσὴ της.

Μιὰ νύχτα, ποὺ ἔκανε τὸν Ἀκάθιστο, μπροστὰ στὴν Παναγία, μὲ θέρμη καὶ καυτὰ δάκρυα, κάθησε λίγο, νὰ ξεκουρασθεῖ καὶ εἶπε στὸν μαθητὴν του Ἀθανάσιον: «Παιδί μου μείνε ἤρεμος καὶ ἄγρυπνος, γιατί θὰ ἔχουμε μιὰ θαυμάσια καὶ φοβερὴ ἐπίσκεψη». Σὲ λίγο, ἀκούστηκε μιὰ μεγάλη φωνή. Ἰδού, ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ Ἐκείνη ποὺ Τὸν γέννησε. Ὁ Ὅσιος, πῆγε στὸ μπαλκόνι τοῦ κελλιοῦ του, καὶ ἓνα μεγάλο φῶς, λαμπρότερον, ἀπὸ τὸν ἥλιον, περιέλουσε τόσον τὸν Ὅσιον, ὅσο καὶ ὁλόκληρο τὸ μοναστήρι. Καθὼς καὶ στὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἶδε ὁ Ὅσιος νὰ κάθεται ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασίλισσα πάνω σὲ θρόνο, κρατώντας στὰ χέρια Της τὸν ΧΡΙΣΤΟ, καὶ γύρω της ἓνα πλῆθος Ἀγγέλων ποὺ ἔλαμπαν μὲ ἀπερίγραπτον λαμπρότητα. Ὁ Ὅσιος, βλέποντας ὅλα αὐτά, ἔμ-

φοβος καὶ ἔντρομος, ἔπεσε στὸ ἔδαφος, μὴ μπορώ-
ντας οὔτε νὰ δεῖ τὸ ὑπέρλαμπρο αὐτὸ φῶς.

Τότε, ἡ Παναγία τῶν Χριστιανῶν ἡ Βοήθεια
τοῦ εἶπε: «Σήκω, ἐκλεκτὲ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου,
γιατὶ ἦρθα ἐδῶ, νὰ ἐπισκεφθῶ ἐσένα, τὸν ἀγαπη-
τό μου, καὶ νὰ δῶ τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας μου·
ἡ προσευχή σου εἰσακούστηκε. Ὅ,τι ζήτησες στὴν
προσευχή σου, γιὰ τοὺς μαθητές σου, γιὰ τὸ μονα-
στήρι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ἀναγκαῖα ἀγαθὰ, θὰ τὰ
ἔχουν, ὅχι μόνον ὅσο ζεῖς ἐσύ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν
κοίμησίν σου. Κοίταξε, πόσοι μοναχοὶ εἶναι στὴν
ποιμνὴ σου, ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ καθοδηγηθοῦν
ἀπὸ ἐσένα “εἰς ὁδὸν Σωτηρίας” στὸ ὄνομα τῆς Ἀγί-
ας Τριάδος».

*Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας, Ἁγία Σκέπη, τῆς Ἱ. Μονῆς
Ἀλεξάντρ - Σβίρσκι = Σβίρ, χτισμένη μὲ τὴ συμμετοχὴ
τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.*

Ὁ Ὅσιος, σηκώθηκε, βλέποντας μὲ δέος καὶ κατάνυξη τὸ ὄραμα τῆς Θεοτόκου. Εἶδε τοὺς μοναχοὺς του νὰ μεταφέρουν πέτρες, τοῦβλα καὶ ἄλλα ὑλικά γιὰ τὸ χτίσιμο. Τότε, ἡ Παναγία τοῦ λέγει: «Ὅποιος μεταφέρει καὶ ἓνα τοῦβλο, γιὰ τὸ χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας μου, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Μου, δὲν θὰ χάσει τὸ μισθό του». Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐξαφανίσθηκε. Ὅταν ὁ Ὅσιος συνῆλθε, βρῆκε τὸν μαθητὴν του Ἀθανάσιον σὰν νεκρὸν στὸ ἔδαφος καὶ ἔντρομον καὶ τὸν σήκωσε. Ἐκεῖνος, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ὁσίου, παρακαλώντας τον, νὰ τὸν πληροφορήσει γιὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ὄραμα. Ὁ Ὅσιος, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ ἀπεριόριστη χαρὰ, δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πεῖ τίποτα. Μόνον τοῦ εἶπε «παιδί μου, τρέμει ἡ ψυχὴ μου, πῆγαινε καὶ φώναξε τὸν πνευματικόν μου πατέρα Ἡσαΐα νὰ ἔρθει». Ἦλθε ὁ πνευματικὸς Ἡσαΐας, ὁ Ὅσιος τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα μὲ λεπτομέρεια. Ὁ πνευματικὸς Ἡσαΐας, ὅταν τὰ ἄκουσε ὅλα αὐτά, ἔνοιωσε μεγάλη χαρὰ καὶ δόξασε τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἀργότερα, τὸ ἐξομολογήθηκε καὶ στὸν ταπεινὸ Ἡρωδίωνα, σὰν νὰ εἶχε συμβεῖ σὲ κάποιον ἄλλον, καὶ ὄχι στὸν ἑαυτό του.

Τελικά, βαδίζοντας ὁ Ὅσιος, ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῆς μετάνοίας καὶ τῶν δακρύων, τηρώντας τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τόσον πολὺ ἀγάπησεν, προβλέποντας μὲ

τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τὴν ἐπικείμενη κοίμησίν του, δηλαδή ὅταν ἦταν ὀγδόντα τεσσάρων (84) ἐτῶν, κάλεσε ὅλην τὴν ἀδελφότητα καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ ἀναχώρησή μου ἀπ’ αὐτὸν τὸν κόσμον. Σᾶς ἀφήνω στὰ χέρια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας Μητέρας Του. Εἴθε ἡ Πάναγνη Παρθένα καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ μεσιτεία Της, νὰ σᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνισχύει καὶ νὰ σᾶς στερεώσῃ στὴν ἀγάπῃ Του».

Ὅλοι οἱ ἀδελφοί, μόλις ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ὁσίου, θρηνοῦσαν ὑπερβολικὰ καὶ κλαίγανε γοερῶς, μὲ δάκρυα πολλά. Τότε, ὁ φιλόστοργος καὶ φιλότεκνος Πατέρας, τοὺς παρηγόρησε λέγοντας: «Ἀκόμη καὶ ὅταν σωματικὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ σᾶς, πνευματικὰ θὰ εἶμαι πάντα μαζί σας. Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἂν εὕρω χάρη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὸ μοναστήρι καὶ μετὰ τὸ θάνατό μου, δὲν θὰ στερηθεῖ τίποτα, μὲ τὶς προσευχὰς καὶ τὴν εὐλογία τῆς Ὑπερευλογημένης Κυρίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρένου Μαριάς.

Νὰ κρατεῖτε τὴν ἀγάπῃ μεταξὺ σας καὶ νὰ τηρεῖτε τὶς ἐντολὰς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἀφήνω στὴ θέσῃ μου τέσσερις ἀδελφοὺς Ἱερομονάχους: τὸν Λεόντιο, τὸν Ἡσαΐα, τὸν Ἡρωδῖωνα καὶ τὸν Νικόδημο. Ἐναν ἀπ’ αὐτούς, ὅποιον θέλει ὁ Θεὸς καὶ

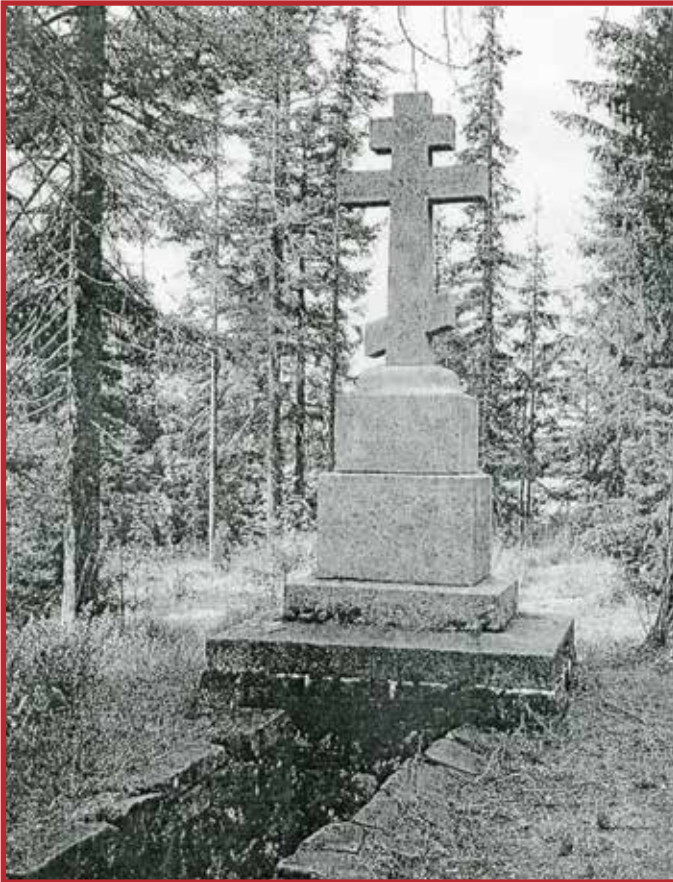
εὐλογήσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, νὰ τὸν κά-
νετε ἡγούμενο γιὰ νὰ μὲ διαδεχθεῖ. Νὰ ὑποταγεῖτε
σ' αὐτόν, νὰ παραμείνετε πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξία,
νὰ ἔχετε ἐνότητα πνεύματος μεταξύ σας καὶ νὰ δι-
ατηρήσετε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώμα-
τός σας».

Σιγὰ-σιγὰ πλησίαζε καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημί-
ας του. Ὁ καιρὸς ἔφθασε, σὰς ἐμπιστεύομαι στὸν
Παντοδύναμο Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μη-
τέρα Του. Ἡ Παναγία νὰ γίνῃ Καταφυγὴ σας καὶ
Τεῖχος σ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις καὶ τὶς προσβολὰς τοῦ
ἐχθροῦ. Καὶ πάλι, οἱ ἀδελφοὶ θρηνοῦσαν τὸν χω-
ρισμὸ τοῦ Διδασκάλου τους καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς
πεῖ ποῦ νὰ ἐνταφιάσουν τὸ τίμιον σῶμα του, μετὰ
τὴν κοίμησίν του. Τότε, ὁ Ὁσῖος τοὺς ἀπάντησε:
«Ἀδελφοί μου, σὰς παρακαλῶ μετὰ τὴν κοίμησίν
μου, νὰ δέσετε μ' ἓνα σχοινὶ τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα
μου καὶ νὰ τὸ πετάξετε στὴ μέση τοῦ βάλτου, μετὰ
νὰ τὸ βάλετε πάνω στὰ βρῦα καὶ ὅλοι σας νὰ τὸ
τσαλαπατήσετε μὲ τὰ πόδια σας».

Τότε οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἀπαντήσανε, μὲ δάκρυα
στὰ μάτια: «Ὅχι πατέρα, ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ
τὸ κάνουμε αὐτό. Νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ ἐνταφι-
άσωμεν τὸ σῶμα σου στὸ μοναστήρι, κοντὰ στὴν
Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Ὁ Ὁσῖος, ἀπάντησε: «Τότε ἀδελφοί, θάψτε με
κοντὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ
Σωτῆρος».

Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἦταν στὸ ἐρημητήριο τοῦ Ὁσίου, πεντακόσια μέτρα περίπου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

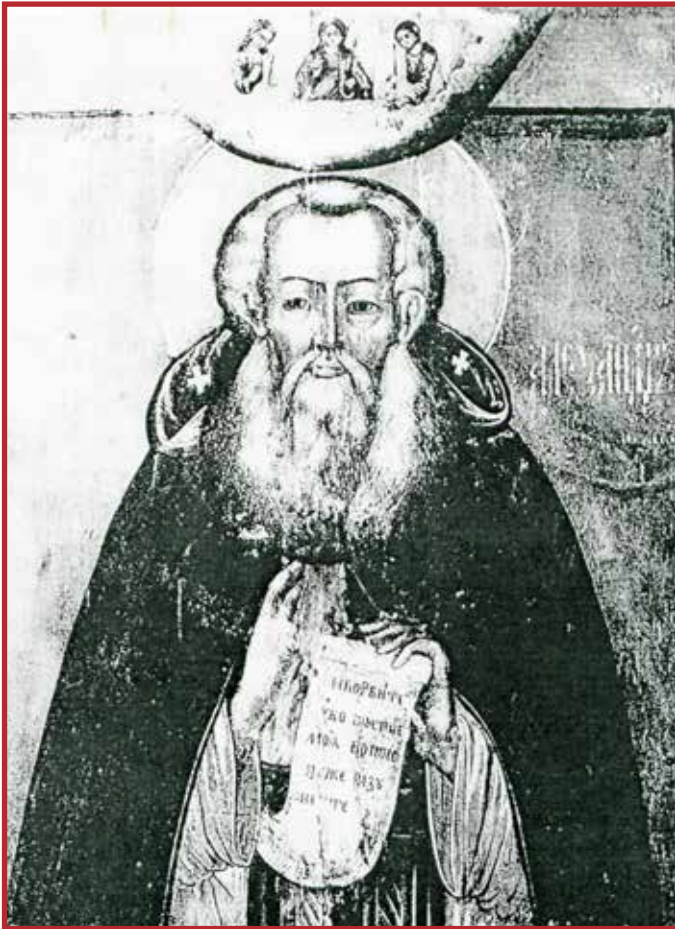
Ἡ σκὴτὴ τοῦ Ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.
Ὁ τάφος τοῦ Ὁσίου, πὸν τὸν ἔφτιαξε ὁ ἴδιος.

Εἰς τὸ τέλος, ὁ Ὅσιος προσευχήθηκε εἰς τὸν Κύριον, γιὰ τὴν Εἰρήνῃ τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν εὐστάθεια τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν καὶ γιὰ τὸ μοναστήριον τοῦ καὶ ἀφοῦ ἔδωσε στοὺς ἀδελφοὺς τὸν τελευταῖον ἀσπασμό, πρόφερε τὰ τελευταῖα του λόγια:

– Κύριε, «εἰς χεῖρας σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμα μου», καὶ ἀναπαύτηκε. Ἡ ἀγία του ψυχὴ ἀνήλθε πρὸς τὸν Κύριον, τὸν Ὅποιον ἀγάπησε ἀπ’ τὴν παιδική του ἡλικία.

Ἡ κοίμησις τοῦ Ἁγίου, ἔγινε στὶς 30 π.ῆμ. Αὐγούστου τοῦ 1533, σὲ ἡλικία ὀγδόντα πέντε (85) ἐτῶν.

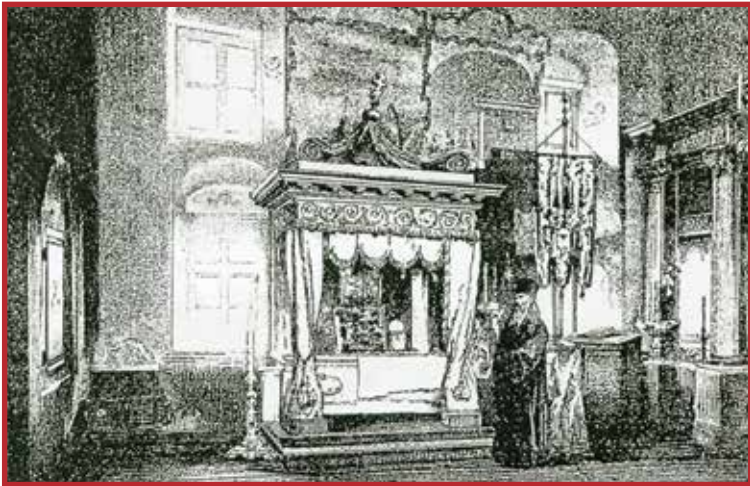
Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἦταν στὸ μοναστήριον ἔκλαψαν καὶ θρήνησαν πολὺ, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τὸ χωρισμὸ τοὺς ἀπ’ τὸν καλὸ τοὺς ποιμένα καὶ διδάσκαλον. Τόσο πολὺ λυπήθηκαν γι’ αὐτόν, ποὺ ἂν ἦταν δυνατὸ ἦταν ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν μαζί του. Τὸ τίμιον σῶμα του ποὺ τόσο εἶχε ἀγωνιστεῖ στὴ ζωὴ του, τὸ τοποθέτησαν μὲ σεβασμὸ καὶ τιμὲς πάνω σὲ ἓνα φέρετρο καὶ τὸ συνόδευσαν μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους, χύνοντας ποταμοὺς δακρύων. Τὸ πρόσωπον τοῦ Ὁσίου ἔλαμπε κατὰ τρόπο ἀσυνήθιστον γιὰ νεκρούς, σὰν νᾶταν ζωντανός, καὶ ἔδειχνε τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν ἀνταμοιβήν ποὺ ἔλαβε ἀπ’ τὸν Κύριον. Τὸν ἐνταφίασαν μὲ τιμὲς, κλαίγοντας καὶ θρηνώντας καὶ ψάλλοντας μὲ εὐλάβεια τοὺς ἐπικήδειους ὕμνους στὸ ἐρημικὸ ἀσκητήριόν του, κοντὰ στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ Ἱεροῦ. Ἀμήν.

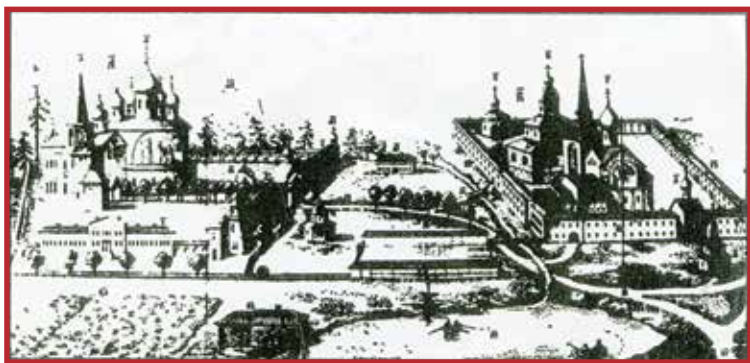
Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ.

Πλήθη πιστῶν πήγαιναν στὸν Τάφον του καὶ θεραπεύονταν θαυματουργικά. Μετὰ ἀπὸ δώδεκα (12) χρόνια δηλαδή 1533 + 12 = τὸ 1545, ὁ μαθητὴς του Ἡρωδίων, διάδοχός του καὶ ἡγούμενος, ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδοσίου Νόβγκοροντ, ἔγραψε τὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου.

Τὸ δὲ 1547 δηλ. μετὰ δέκα τέσσερα (14) χρόνια συνετέθη ἡ Ἀκολουθία του καὶ παράλληλα ἀναγνωρίσθηκε ὡς Ἅγιος.

*Ἡ ἀσημένια λάρνακα μὲ τὰ λείψανα τοῦ
ὁσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.*

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ Μυροβλύτης

Ἐπίλογος

«Ἡ ταπείνωση εἶναι τὸ στολίδι ὅλων τῶν ἀρετῶν. Αὐτὴ εἶναι γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, ὅ,τι εἶναι ἡ βροχὴ γιὰ τὴν ξεραμένη γῆ. Ἡ ἀληθινὴ ταπείνωση ἔχει τὴν ἀρχὴ τῆς στὴν ταπεινὸ Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Σὲ αὐτὴ τὴν ἀρετὴ ἀναπαύεται καὶ εὐαρεστεῖται ὁ Θεός. Ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ νὰ μὴν ἐπιζητεῖς ἐπαίνους, πλούτη, δόξες καὶ τιμές.... Ὁ ταπεινὸς μιμεῖται τὸν Κύριο, ποὺ ἐταπείνωσε ἑαυτὸν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ».

Καὶ ὅπως λέγει τὸ Εὐαγγέλιον: «Ὁ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Ματθ. Κεφ. 23, 12). Αὐτὴ τὴν ἀρετὴ τὴν ἐξασκοῦσε συνεχῶς, καὶ πρακτικῶς, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ, ὁ Θαυματουργός, ὁ ἀφθαρτος καὶ Μυροβλύτης.

(† π. Βησσαρίων,
Ἀγαθωνίτης,
ὁ ἀφθαρτος)

Χριστὸς Ἀνέστη
ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος
Μάξιμος μον. ὁ ἀμ.

Σ
Τ
Α
Υ
Ρ
Ο
Σ

ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ
ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΝ
ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ

© Γέρ. Μάξιμος μον.

Ή. Ήσυχαστήριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Κατουνάκια - Δάφνη Τ.Κ. 630 87
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - Τ.Θ. 6

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ